

Adventes Vēstis

2010. gada oktobris, #10 (176)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
VAI SKOLĀS
MĀCĪT BĪBELES
MĀCĪBU?

ADVENTISTU
DRAUDZES
VĀRDAM - 150

MARKA FINLEJA
SVĒTRUNA
PAR DESMIT
JAUNAVĀM

ADVENTISTI,
KAS PIEDALĀS
"CERĪBAS
FESTIVĀLĀ"

RĒZEKNES
LABDARIS
F. KLOPINGS

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Izglītība	12
Vārds mācītājam	14
Evaģelizācija	16
Bērniem	18
Jauniešiem	20
Intervija	22
Citu konfesiju ziņas	23

Vai esam kā raugs?

Esiet sveicināti visi, kas tur rokās AV oktobra numuru. Šis mēnesis ir bagāts ar ievērojamiem notikumiem gan visas pasaules adventistu, gan Latvijas iedzīvotāju dzīvē. Atzīmējot 150 gadus, kopš adventistu kustība tikusi pie sava nosaukuma, gribas cerēt, ka mēs kā kristīga Baznīca esam ieguldījuši zināmas pūles, lai Bībele un Dieva mācība tiktu popularizēta un izplatīta. Jo „Tavs vārds ir manu kāju spīdekļi un gaišums uz maniem ceļiem” (Ps. 119:105). Gan pieaugušie, gan bērni ļoti labprāt smeļas no Dieva gudrības, kura atklāta Viņa Vārdā. Bet kā būs ar skolniekiem, kādā veidā viņiem mācīt, kā iepazīstināt ar Bībeli? Atbildes uz šiem jautājumiem jūs

atradīsīt šajā numurā.

Mēs, būdami Dieva bērni, esam arī piederīgi gan savai ģimenei, dzimtai, gan valstij kā Latvijas pilsoņi un iedzīvotāji. Piedaloties Latvijas valsts dzīvē, arī velēšanās, mēs izsakām savu gribu un zināmā veidā ietekmējam nākotni. Vai mēs esam Dieva dotais raugs (Mt. 13:33; Lk. 13:20,21), kas spēj ne tikai reizi četros gados, bet ik dienas ietekmēt, apgaismot un vest tuvāk Dievam tos, kas ir mums blakus?

Personīgi man blakus esošo cilvēku loks ir nedaudz ierobežots, jo mājās aug 3 mazi bērni. Tomēr ceru, ka arī šī druva man ir Dieva dota, un es varu nest Evaņģēliju un rādīt Dieva raksturu vispirms savējiem. Domāju, ka Cerības festivāla organizētais bērnu pasākums, kurš jau būs noticis, žurnālam iznākot, palīdzēs maniem bērniem un viņu līdzī uzaicinātajiem draugiem iepazīties ar Dieva prieku un gudrību.

Lai jums visādā ziņā ražens un krāšņs šis rudens!

*Ar cieņu,
AV galvenā redaktore
Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Beatrise Rancāne

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Mēs neesam vienaldzīgi

Nebrīvē atrodos kopš 2002. gada 2. decembra. Ja jau reiz esmu šeit nonācis, tātad nepaklausība Dievam. Uzskatu, ka Dievam nav lielāki vai mazāki, jauni vai mazāk jauni grēki. Manuprāt, Dievam visi grēki ir grēki, par kuriem Kungs Jēzus Kristus mira pie krusta Golgātā.

Pirmos gadus nebrīvē dzīvoju kā pagadījās. No sākuma izmeklēšanas cietums, tad turpmākā soda izciešanas vieta. Kamerā man nenācās ilgi sēdēt, jo 2006. gada janvārī ar cietuma administrācijas lēmumu mani palaida strādāt. Likās, ar to arī viss. Termiņš agrāk vai vēlāk beigsies, un viss būs atkal kā agrāk.

Un tad pēkšņi, tas bija 2008. gada sākumā, tā pie sevis domājot, man iekšā kāds it kā uzdeva jautājumu – vai tik tiešām Tu vēlies dzīvot kā agrāk? Opā – teikšu godīgi, es nesapratu, kas tas tāds, no kurienes šī iekšējā balss. Bet tā visu izmainīja. Nācās pat aiziet no darba, lai tiktu skaidrībā, kas īsti notiek. Kaut kā pats no sevis (tā likās sākumā) sāku apmeklēt kapelu – dievkalpojumus. Mēģināju meklēt tās balss (kas izrādījās Svētā Gara balss) tuvumu. Taču pats labākais bija tas, ka man nemaz nebija jāmeklē. Dievs pats savā lielajā žēlastībā mani atrada.

Dievs mani iepazīstināja ar Adventistu draudzes brīvprātīgo cietumu kapelānu – nu jau var teikt brāli Jēzū Kristū – Rihardu Krieviņu. Līdz šai dienai es nebeidzu pateikties Dievam par viņu. Es noticēju, pieņēmu un iemīlēju mūsu visu Kungu Jēzu Kristu kā savu personīgo Pestītāju. Un ziniet, šī ticība uz Viņu ir Viņa lielākā dāvana. Es nevilcinoties 22. decembrī apliecināju savu ticību, kad mācītāja Andra Āriņa vadībā Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā kristījies. Tagad varu droši teikt, ka tādu dzīvi kā agrāk es nevēlos. Šo gandrīz divu gadu laikā Dievs manu dzīvi ir izmainījis. Es katru rītu apmeklēju dievkalpojumus, un nav vēl bijis tāda rīta, kad es nesaņemtu Svētā Gara svaidījumu. Iedomājieties, atrasties vietā, ko ieskauj mūra sienas un dzeloņstieples, un ik rītu saņemt neizmērojamu svaidījumu. Slava Dievam!

Reizēm, kad apziņā iespiežas doma, kā būs brīvībā, jo tur jau būs jāstrādā, lai izdzīvotu – tā apziņa motivē mācīties visu iespējamo, lai vispirms iepazītu Debesu valstību. Tur nesanāks katru dienu apmeklēt dievkalpojumus. Tāpēc paldies Dievam un paldies brālim Rihardam, ka jau divdesmit gadus katru pirmdienu viņš atliek visu savu dzīvi, lai strādātu ar mums. Viņš organizē visādus kursus, lekcijas, ar kuru palīdzību gatavo katru no mums brīvībai. Tā ir ļoti liela Dieva žēlastība, ka ir cilvēki, kam mēs neesam vienaldzīgi. Brālim Rihardam galvenais nav sacensties gudrībā, viņam galvenais ir redzēt, ka cilvēks cenšas. Katrs mūsu centiens izmainīt dzīvi tiek novērtēts. Liecības par to, kā šeit puīši (nebrīvē) apņemas savas dzīves nodot Dieva vadībai, var arī apskatīties portālā draugiem.lv (meklēt Rihards Krieviņš) sadaļā albumi. Un arī www.lhpc.lv (Latvijas Humānās palīdzības centra mājas lapā).

Es vēlos, lai jūs šo vēstuli publicējat jūsu žurnālā, lai tādējādi izpaustu mīlestību pret brāli Rihardu. Un lai pagodinātu mūsu Kungu Jēzu Kristu.

Vairis Sniedze

Vairis Sniedze pirmajā rindā pirmais no kreisās

Gaidāmie pasākumi

23. oktobris Ticības festivāls jauniešiem, Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

31. oktobris pl. 10:00-16:00 Latvijas draudžu bērnu kalpotāju, skolotāju, interesentu rudens seminārs Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

No 30. oktobra līdz 6. novembrim Lūgšanu nedēļa.

Sludinājumi

• Aizlūgšana: Ļoti lūdzu, aizlūdziet par finansiālo svētību un dzīvokļa problēmu! Aija

• Adventistu Rīgas 3. draudze aicina uz savas pastāvēšanas 10 gadu jubilejas pasākumu **20. novembrī** Imanas kultūras centra Mazajā zālē (Anniņmuižas 29). Programmā: 11:00 svinīgais jubilejas dievkalpojums, svētrunu runās mācītājs Viktors Geide, 12:15 sadraudzība un maltīte, 13:00 labdarības koncerts ar dažādu mūziķu piedalīšanos un ziedojumu Imantas bērnu nama vajadzībām, svinīgo uzrunu teiks bīskaps Viesturs Reķis.

• 47 gadus jauns adventists, kurš draudzē ir no 1994. gada, meklē dzīvesdraugu, kura būtu godīga, čakla, ticīga un pacietīga. Dzīvoju Cēsu rajona Raunas novada Raunas pagasta Raunas "Vinnestos", LV-4131. Egīls Rudzītis (tel. 27702439)

• Vēlos iepazīties ar kristiešiem – patiesiem labās ticības cīņās cīnītājiem – draudzībai. Rakstīt: Andrim Rolavam, Palīdzības ielā 3, Jelgavā, LV-3001.

• Mūsu Kunga žēlastībā labprāt iepazītos ar mūsu Kristū, ar kuru varētu kopīgi slavēt Radītāju. Ja ir kāda māsa vecumā no 18 līdz 30 gadiem, kas tic, ka Dievs spēj mainīt cilvēku arī nebrīvē, un ja šis fakts neliekas biedējošs, labprāt iepazītos. Man ir 26 gadi. Adrese: Vairim Sniedzem, Palīdzības ielā 3, Jelgava, LV-3001, 4. vienība.

• Ticības brālis, 47 gadi, vēlas iepazīties ar ticības mūsu līdz 42 gadiem. Var būt viena atvase. Tālr. 29269889.

Palīdzam bērniem

25. septembra rudenīgajā rītā Aizkraukles draudze rīkoja Ražas svētku dievkalpojumu, bet pēcpusdienā – labdarības akciju bērniem. Pārsvārā uz šo akciju aicinājām trūcīgās daudz bērnu ģimenes, jo ar to vēlējāmies dāvēt prieku bērniem un viņu ģimenēm.

Ceturtdien bija jau iestājies astronomiskais rudens. Par to liecināja arī rudenīgā noskaņa, kas bija ienākusi mūsu pasākuma telpā – glīti novietotie augļi, ogas un dārzeņi zālē pie skatuves, rudens ziedi vāzēs, sārtās kļavu koku lapas... Saistībā ar rudens iestāšanos Sarmīte (raksta autore) līdzdalīja klātesošajiem dzejoli „Rudens pārdomas” – tik pat ugunīgu kā lapu zelts, tik smeldzīgu kā skumjas par aizejošo vasaru, un ar cerību par jauna pavasara atnākšanu.

Labdarības akcijā dzirdējām mūsu mācītāja Ainara stāstītu bērniem par ķirbi, dziedāja leva – draiska un tumšmataina meitene, viņai tikai septiņi gadi. Tā bija viņas pirmā uzstāšanās labdarības akcijā, lai iepriecinātu citus bērnus. Ir svarīgi jau no bērnības mazajiem ieaudzināt pārliecību, ka ir jāpalīdz citiem. Kas ir misionārs un kāda ir viņu misija - to uzzinājam iestudētajā uzvedumā. Tajā līdzdalību ņēma ne tikai bērni un jaunieši, bet arī mūsu mācītājs Ainars.

Tā nemanot bija pienācis laiks dāvanām. Tās bija ceļojušas tālu ceļu, no Amerikas. Vietējās ģimenes bija ziedojušas savu brīvo laiku – gādājušas, rūpīgi saiņojušas dāvanaiņas, un nu tās bija nonākušas pie mums. Dažām dāvanām klāt bija pievienotas pat vēstulītes ar informāciju par pilsētām, no kurienes tās nākušas, laba vēlējumi un atpakaļadreses. Vēl bijām sagādājuši bērniem mazu cienastu – konfektes. Ar tām viņi varēja pacienāties, dodoties mājup. Uzaicinātās ģimenes varēja sev paņemt līdzīgu rudens ražas veltes, kuras bija sarūpējuši mūsu draudzes locekļi. Tādā veidā izteicām savu atbalstu ģimenēm ar bērniem.

Māmiņa Marina sacīja, ka labdarības akciju vērtē pozitīvi. Labdarība iesilda sirdis. Patika priekšnesumi. Bērni bija sajūsmā par saņemtajām dāvanām. Kaut tādu akciju būtu vairāk!

Mums negribas būt vienmēr tiem, kuri tikai gaida ar pastieptu roku, lai saņemtu dāvanas, bet arī mēs paši gribam dot citiem tālāk šo prieku. Mēs varētu sagatavot mājās kādas dāvanaiņas, piemēram, zīmējumus, un ar tiem iepriecināt bērnamu bērnus vai cilvēkus veco laužu pansionātos, vēlamies paši tālāk veidot savu koncertu.

Sarmīte Iveta Lauberte Aizkrauklē

Kartupeļi Ceļa meklētājiem

3. oktobra rītā Cēsu „Sadraudzības” draudzes Ceļa meklētāji un Piedzīvojumu meklētāji pulcējās uz šī gada pirmo Draugu dienu Niniera ezera krastā. Lielie, izaugušie Ceļa meklētāji un skolotāji bija sagatavojuši 7 dažādu uzdevumus ar rudenī visiem tik pazīstamo dārzeni – kartupeļi.

Vajadzēja nomizot visgarāko mizu, apsēžoties uz kartupeļa maisa, saskaitīt bez roku palīdzības, cik tajā ir ielikti kartupeļi, pašiem veidot savus kartupeļa zīmogus, ar nēšiem kā senos lakos aiznest kartupeļus līdz ugunskuram un vēl daudz citu aizraujošu uzdevumu.

Bet pats interesantākais bija turpināt nozīmītes pelnīšanu ēdiena gatavošanā uz ugunskura. Šoreiz tika uz iesmiem un folijā cepta maizīte un arī ugunskurā cepti kartupeļi. Pēc tā kopīgs mielasts un norunāta tikšanās nākošajās nodarbībās.

Ja Jums ir draugi Cēsu pusē, kuru bērniem ir interese par Ceļa meklētājiem vai Piedzīvojumu meklētājiem, tad viņi būs mīļi gaidīti! Gunta mob. 26469951. www.sadraudziba.adventisti.lv.

Ģimeņu nedēļa

No 18.-25. septembrim Adventistu Rēzeknes draudzē norisinājās Ģimeņu nedēļa. Tās vadītāja Irina Rudzīte bija sagatavojusi lasījumus katrai dienai par dažādām tēmām. Par vecākiem, tēva lomu ģimenē, bērnu audzināšanu, attiecībām starp māsām un brāļiem, vientuļajiem cilvēkiem utt. Katru vakaru lasījums tika lasīts kādā no četrām mazajām grupām, kas tiekas mājās atmosfērā neoficiālā gaisotnē. Aicināti tika visi interesenti no draudzes un draudzes cilvēku tuvinieki un draugi. Uzsākot tēmu, runājām katrs par savu ģimeni. Piemēram, ja tēma bija par vecākiem, tad stāstījām katrs par saviem vecākiem. Lasījām lasījumu. Un lūdzām kopā par mūsu visdārgākajiem cilvēkiem. Vakari izvērtās ļoti interesanti un saistoši, jo katra tēma bija aktuāla, un bija arī iespēja iepazīt draudzes locekļus no cita redzējuma - no attiecību, no ģimenes redzējuma. Dažos vakaros piedalījās arī draudzes locekļu radnieki, kas neapmeklēja dievkalpojumus un citkārt nenāk arī uz mazajām grupām. Nedēļas beigās bijām uzkrājuši daudzas atziņas - piemēram, ka Jēzus arī bija vientuļš. Bet būtībā mēs neviens neesam vientuļš, jo katram mums ir kāds tuvāks vai tālāks radnieks. Bet ja nē, tad vienmēr atradīsim kādu, par ko parūpēties, un Debesu Tēvs mums vienmēr ir blakus.

Interesants bija arī lasījums par nemīlēto Jēkaba sievu Leu, kurai sākumā bija grūti pieņemt to, kā iekārtojusies viņas dzīve, bet beigās viņa to pieņēma un nolēma nekoncentrēties uz to, kā nav, bet pateikties par to, kas ir. Un tāpēc viņa savam ceturtajam dēlam deva vārdu Jūda, kas nozīmēja “Tagad es slavēšu To Kungu” (1.Mozus 29:35). Dievs Leai bija sagatavojis necerētu atzīšanu. No Jūdas pēcnācējiem ir dzimis ķēniņš Dāvids un vēlāk arī Mesija Jēzus Kristus. Tāpēc mums katram ar pazemību jāpilda tie mazie un lielle pienākumi, ko mums uzticējis Dievs. Un jāpateicas par to, kas ir, nevis jādodomā par to, kā nav. Šī un vēl daudzas citas atziņas bija uzkrātas pēc šīs nedēļas. Novēlu šādu pieredzi izmantot arī citās draudzēs. Tas satuvina savā starpā, ar Debesu Tēvu un mūsu tuviniekiem.

Elīna Ģipsle

Apģērbs Rēzeknē

2010. gada 26. septembrī Adventistu Rēzeknes draudze rīkoja labdarības akciju pilsētas maznodrošinātajiem iedzīvotājiem. Akcijas laikā bija iespējams saņemt lietotu apģērbu, kuru ziedoja Rēzeknes, Vācijas draudzes locekļi, kā arī uzņēmums “Degas”. Atnākušie cilvēki tika reģistrēti kontaktinformācijas lapā. Draudzes kalpotājs Imants Ģipslis informēja, no kurienes nāk šī palīdzība, aicināja visus atnākušos uz dievkalpojumiem, kā arī citiem gaidāmajiem pasākumiem, īsumā pastāstīja arī par draudzi. Atnākušie saņēma misijas grāmatas, kurās bija ievietota informācijas lapa par draudzes aktivitātēm. Cilvēki bija ļoti priecīgi un pateicīgi. Labdarības akciju apmeklēja 75 cilvēki. Interesanti pieminēt, ka kāda sieviete, kura saņēma grāmatīņu “Kad nāve vairs nebaida”, gaidot transportu, nevarēja atraut acis no tās. Labā Vēsts darbojas cilvēku sirdīs, un ir vēl tie, kas alkst dzirdēt ko vairāk par Dieva Dēla nopelni. Paldies visiem, kas palīdzēja organizācijas darbos un arī apģērbu ziedotājiem!

Elīna Ģipsle

Alūksnes draudzei – 90

Koncertu kuplināja jauniešu koris no Adventistu Valmieras draudzes, Madara un Daurmants Liepiņi no Tukuma draudzes.

Adventistu Latvijas draudžu savienības
bīskaps Viesturs Reķis novēlēja bagātas
Dieva svētības, taču ne naudā, bet tieši

Pēc labdarības koncerta, visi devāmies uz draudzes telpām, kur baudījām bagātīgas pusdienas. Neoficiālā gai-

Esam ļoti priecīgi un pateicīgi par skaisto koncertu Adventistu korim no Valmieras un īpaši tā vadītājai Elīnai Gailei. Klausītāji atzinīgus vārdus teica par vīru kvarteta un kora saskanīgo sniegumu un talantīgo jauniešu Madaras un Daumanta Liepiņu kopējo muzicēšanu.

Un pāri par visu gribu pateikties Dievam, kurš no savas puses mums bija uzdāvinājis bezgala skaistu, siltu un saulainu dienu, greznojot to ar kļavu lapu zeltu!

Ainārs Līcītis
Rīgas 1. draudze

Pozitīvais nosaukums

Skaistā rudens sabata pēcpusdienā Adventistu Rīgas 1. draudze kopā ar brāļiem un māsām no citām Latvijas draudzēm svinēja 150. gadadienu, kopš ir pieņemts mūsu draudzes nosaukums – Septītās dienas adventisti.

Šis atceres dievkalpojums bija kuplināts ar kora mūziku, solistu uzstāšanos, vēstures apskatu un draudzes mācītāja V. Latgaļa svētrunu.

Šajā pasākumā uzsvars tika likts uz mūsu vārda nozīmīgumu, kas ir būtisks identitātes izteicējs un jēga mūsu kustībai. Proti, tas sevī ietver pasaules radīšanas pieminekli – sabatu (2Moz 20:8-11) un vēsti par Kristus godības pilno atnākšanu (Titam 2:13).

Draudzes līdzdibinātāja, Kunga kalpone E. G. Vaita toreiz rakstīja: „Vārds „Septītās dienas adventisti” atklāti un patiesi raksturo mūsu ticību un pārliecina meklētāju prātus. Līdzīgi bultai no Kunga bultu maka tas trāpīs Dieva likuma pretiniekiem un vadīs uz grēku nožēlu un atgriešanos pie Dieva un ticības mūsu Kungam Jēzum Kristum.”

1860. gada 1. oktobrī adventistu celmlauži Batlkrīkā, Mičiganas štatā, izraudzījās kustības nosaukumu. Šai kustībai toreiz piederēja 2500 draudzes locekļi. Vadītāji sasauca vispārēju sanāksmi, kurā bija uzaicināti 25 mācītāji un draudzes līdzdibinātājs Džeimss Vaitis, lai izraudzītos kustības nosaukumu.

Lai gan vārds radās, lai aprakstītu draudzi, tomēr pašā sākumā tas tika izvēlēts tikko iesāktās kustības izdevniecības darbam. Bez juridiska nosaukuma tā maz varētu paveikt. Nevar nepieminēt Deividu Hevitu, kurš ieteica vārdu „Septītās dienas adventisti”, kas kļuva nosaukums izdevniecības darbam un tajā pašā laikā arī pašai Baznīcai.

Toreiz ne tikai Savienotajās Valstīs, bet arī citur pasaulē daudzi Bībeles pravietojumu pētnieki kļuva pārliecināti, ka otrā advente tūlīt piepildīsies, un šīs ticības rezultātā radās liela reliģiska atmoda Britu salās un citās Eiropas kontinenta zemēs, kā arī Ziemeļamerikā.

Saskaņā ar pašreizējā Adventistu izcelsmes kalpošanas nodaļas vadītāja Džima Niksa vārdiem, nosaukums ir lietots ļoti pozitīvā veidā, jo Kristus otrā nākšana toreiz un tagad atgādina par Kristus otrās atnākšanas gaidīšanas nozīmīgumu.

Baznīca šodien, pēc 150 gadiem, pasaulē darbojas 203 valstīs no ANO atzītām 232 valstīm. No 2500 draudzes locek-

ļiem toreiz, šodien kustība ir izaugusi par 16 307 880 cilvēku plašu Baznīcu. Tas nepārprotami norāda uz to, ka Kristus ir šīs Baznīcas galva, dibinātājs un iniciators.

Tāpat nosaukums kopumā norāda uz Kristu kā pasaules Radītāju un Glābēju, piepildot visu ticīgo svētlaimīgo cerību savā otrajā atnākšanā. To apstiprina vārdi Bībelē, Apustuļu darbu 4:12.

1860. gada 1. oktobra sanāksmes vieta Batlkrīkā.

Deivids Hevits (1805-1878)

Džeimss Vaitis (1821-1881)

VAI SKOLĀS MĀCĪT BĪBELES MĀCĪBU?

Valda Reķe,
Ģimenes kalpošanas nodaļa

Pēc vairāku gadu klusēšanas šis jautājums atkal kļūva aktuāls šī gada augustā, kad Romas Katoļu baznīcas kardināls J. Pujats ierosināja skolās no 1. līdz pat 12. klasei mācīt Bībeles mācību kā obligātu mācību priekšmetu. Šis rosinājums sakrita ar mācību gada sākumu skolās, kad tradicionāli skolai un visam ar izglītību saistītam tiek pievērsta pastiprināta sabiedrisko plašsaziņas līdzekļu uzmanība.

Interesanti atzīmēt, ka viedoklis par šo jautājumu bija itin visiem: gan vecākiem, gan skolotājiem, gan Saeimas deputātiem, gan ticīgajiem, gan neticīgajiem. Žēl, ka neviens nepajautāja skolēniem/bērniem – tiem, kuriem to māca, un tiem, kuriem nemāca. Arī viņiem taču ir viedoklis un pieredze. Jāatzīst, ka tikpat sparīgi, kā jautājums uzplaiksnāja, tikpat strauji tas arī pagaisa, lai gan jādodomā, ka katra kristīga vecāka prātā šis jautājums ir un paliek aktuāls, plānojot savu bērnu izglītības ceļu.

Situācija izglītības sistēmā

Bībeles mācība kā mācību priekšmets Latvijas vispār-izglītojošās skolās netiek piedāvāts. Šo mācību priekšmetu apmēram divdesmit gadus pēc izvēles integrē dažādu konfesiju kristīgās skolas. Izglītības un zinātnes ministrijas Pamatskolas mācību standarts un Ministru Kabineta noteikumi paredz, ka 1.-3. klašu skolēniem kā obligāts mācību priekšmets paredzēta kristīgā mācība vai ētika. Kuru no abiem bērns/skolēns mācīsies, izvēlas vecāki, uzrakstot iesniegumu skolas vadībai.

Kristīgās mācības programma nepārprotami ietver Bībeles – Svēto Rakstu mācīšanu. Ar šo programmu visi interesenti var iepazīties Izglītības ministrijas mājas lapā.

Latvijā kristīgo mācību kā obligātu priekšmetu valsts skolās sāka mācīt apmēram pirms 9-10 gadiem. Kristīgās mācības un ētikas stundas notiek vienreiz nedēļā vienlaikus tās pašas klases skolēniem, skolēni sadalās grupās pēc izvēlēta virziena un mācās dažādās klašu telpās. Kristīgo mācību var mācīt diplomēts pedagogs, kas ieguvis kvalifikāciju “kristīgās mācības skolotājs”.

Rīgas pilsētā apmēram viena ceturtdaļa sākumskolas skolēnu vecāku izvēlas kristīgo mācību. Ir skolas, kurās šo priekšmetu nemāca, sakot, ka vecāku vidū tas nav pieprasīts un tādējādi nevar nodrošināt darbu kristīgās mācības pedagogiem. Man personīgi nav precīzas informācijas par pārējo Latviju, taču zināms, ka situācija Latvijas skolās ārpus Rīgas ir stipri līdzīga.

Par līdzšinējo pieredzi skolās ir spriests un runāts šī gada pirmajā pusē pašvaldību izglītības departamentos, analizēta pašreizējā situācija. Ministru prezidents V. Dombrovskis ir pārrunājis kristīgās mācības mācīšanu skolās ar dažādu reliģisko konfesiju vadītājiem.

Vecāki un izvēle

Cik daudz ir vecāku, tik daudz ir viedokļu un dažādas izvēles. Nav datu un pētījumu, jo informācija ir konfidenciāla, vai visi vecāki, kuri ir kristieši, saviem bērniem skolā izvēlas kristīgo mācību vai ētiku. Varu teikt vienīgi no pieredzes, vērojumiem un personīgām sarunām, ka vecāki pēc savas izvēles un interesēm dalās vairākās nosacītās grupās.

Pirmkārt, ir vecāki – kristieši, kuri saviem bērniem noteikti izvēlēšies šo mācību priekšmetu.

Otrkārt, ir vecāki – kristieši, kuri saviem bērniem izvēlas tieši ētiku. Treškārt, ir vecāki, kuri nepieder nevienai konfesijai, bet labprāt izvēlas kristīgo mācību, sakot, ka uzskata to kā priekšrocību, jo pašiem skolas gados nav bijusi iespēja to apgūt. Ceturtda grupā ir vecāki, kuri nedomājot izvēlas vienīgi un tikai ētiku.

Jāatzīst, ka ir kristīgi vecāki, kuri saviem bērniem ne vien neizvēlas kristīgo mācību, bet neizvēlas pat kristīgo skolu, kurā māca attiecīgai konfesijai piederoši pedagogi, un ne tikai tāpēc, ka skola ir ģeogrāfiski neizdevīgā vai nepieejamā attālumā. Tajā pašā laikā ir vecāki, kuri, neatkarīgi no bērnu vecumposma, izvēlēšies vispār-izglītojošu skolu, kurā māca viņiem zināmi pedagogi – kristieši vai citu vecāku ieteikti pedagogi, kuriem svarīgas un nozīmīgas ir garīgās vērtības un kuri savā attieksmē izpaudīsies kā praktizējoši kristieši.

Bībeles mācīšana

Šī raksta mērķis nav diskutēt par Bībeles mācīšanas lietderīgumu, jo pieņemam, ka tiem, kuri lasa Bībeli, ir skaidra apustuļa Pāvila vārdu nozīme Timotejam:

“Bet tu paliec mācībā, ko esi mācījies un par ko esi pārliecinājies; jo tu zini, kas tev to ir mācījuši, un ka tu no mazām dienām zini Svētos rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Jēzū Kristū. Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.” (2. Timotejam 3: 14-17)

Domāju, ka šo vārdu piepildīšanās cilvēka dzīvē ir katra domājoša ticīga vecāka vēlēšanās un dzīves mērķis saviem bērniem. Apustulis Pāvils raksta Timotejam kā viņa skolotājs un garīgais tēvs. Ir būtiski, ko izvēlamies par savu bērnu garīgiem audzinātājiem, par skolotājiem viņu mācību gaitās, jo ne jau mācību priekšmets pats par sevi ietekmē un iespaido cilvēku, bet gan skolotājs kā personība, viņa izvēlētais mācību metodes, paņēmieni un mācību līdzekļi.

Pedagogs būtībā nemāca mācību priekšmetu, bet māca bērnu, tādējādi caur mācību priekšmetu nodod skolēniem savas dzīves vērtības, izpratni, pieredzi un arī domāšanas veidu. Šie uzstādījumi attiecas arī uz Bībeles mācīšanu. Ļoti svarīga ir vecāku izvēle un atbildes uz jautājumiem, kas saistās ar viņu bērniem:

- Kas ir mana bērna skolotāji?
- Cik lielā mērā es kā vecāks esmu sava bērna skolotājs?
- Kam uzticu Svēto Rakstu mācīšanu savam bērnam?
- Kādas ir manas garīgās un ētiskās vērtības?

Vai Bībeli var iemācīt?

Šis ir retorisks jautājums. Tiem, kuri lasa ikdienā Bībeli, būs atbildes atkarībā no savas personīgās pieredzes. Ja Bībeli varētu iemācīt, tad kāpēc cilvēki to lasa visu mūžu? Protams, Bībele nav tikai patiesu, vēsturisku stāstu grāmata, lieliska lasāmviela vakaros un rītos, kultūrvēsturisks mantojums un lepnums tautai.

Lūkojoties uz Bībeli kā Dieva iedvesmotiem rakstiem, jāatzīst, ka Bībeli nevar iemācīt. Ar Bībeli var iepazīstināt, var atklāt dzīves lielās patiesības, lasot to, var iepazīt Dievu kā Radītāju, Jēzu Kristu kā Glābēju, šī grāmata kļūst par dzīves sastāvdaļu.

Bērni, pat neprotot lasīt, mācās Bībeles vērtību un nozīmi no saviem vecākiem, vērojot viņus ikdienas dinamikā, vai arī viņiem tā ir svarīga. Vai tā ir grāmata, kuru vecāki paņem rokās vai ieliek somā tikai nedēļas septītajā dienā? Bērni mācās no vecākiem, kuri ir pirmie bērna audzinātāji un izglītotāji. Tas, ko vēlāk māca sabatskolā/svētdienas skolā un/vai skolā, ir sekundāri. Vislabākais, visprofesionālākais skolotājs nekad neiemācīs to, ko spēj iemācīt vecāki ar savu dzīvesveidu, attieksmi un garīgajām vērtībām.

Jau izsenis ir pierādīts un attaisnojies, ka bērna dzīves pamati tiek veidoti līdz septiņu gadu vecumam, vēlāk notiek vērtību, prasmju, zināšanu papildināšana un nostiprināšana. Vārdu savienojums "Bībeles mācība" savā būtībā ir nepareizs un neloģisks. Kāds ir mērķis? Ko vēlamies iemācīt? Vai to, ka Bībele ir kārtējā mācību grāmata, kuru talantīgs skolotājs prasmīgi "iemācīs"? Un kas notiks 4. klasē, kad kristīgo mācību vairs neparedz mācību priekšmetu standarts? Vai tiešām Bībeles mācīšana ir tikai mehāniskās atmiņas treniņš, stāstu atstāstīšana?

Epiloga vietā

"Bet tu sludini to, kas saskan ar veselīgo mācību." (Titam 2:1)

Ne valstij, ne baznīcai, ne skolai īstenībā nav būtiskas manas vai kāda cita vecāka atbildes uz augšminētajiem vai kādiem citiem ar Bībeli saistītiem jautājumiem. Valsts pastāvēs, baznīca arī, skolas būs, kamēr būs skolēni, viss notiek pēc Dieva žēlastības un pēc Viņa laika.

Būtiskie jautājumi:

1) Kādas ir katra vecāka atbildes pašam sev, atbildes attiecībā ar Dievu savu bērnu audzināšanas jautājumos? Cik lielā mērā mūsu katra dzīve kā sludināšana saskan ar veselīgo mācību?

2) Cik plašs ir draudžu piedāvājums vecākiem Bībeles studijām sabatskolā/ svētdienas skolā un citviet? Cik daudz no piedāvātā saskan ar veselīgo mācību?

Lai vecāks mācītu savu bērnu, viņai/viņam nav jābūt pedagogam ar speciālu izglītību. Vecākam vajadzīga vēlēšanās un griba radīt priekšstatu par to, cik Bībele ir vērtīga, radīt interesi to lasīt, pētīt tieši sev. Tas ir vecāku lielākais izaicinājums un lielākā svētība. Turpretī sabatskolas/ svētdienas skolas skolotājs nevar būt tikai un vienīgi labās gribas cilvēks. Arī tad, ja profesija nav pedagogs, ir daudz dažādu iespēju paplašināt savu vēlēšanos kalpot un savus Dieva dotos talantus izkopt. Mūsu draudze piedāvā dažādas iespējas: neformālās izglītības kursus, seminārus, literatūru. Būtu negodīgi apgalvot, ka bērnu izglītošanā ir sasniegta virsotne un ka labāk vairs nevar būt, ka adventistiem ir pašas veiksmīgākās Bībeles skolas bērniem. Vērojot notiekošo Latvijas draudzēs, jāsecina, ka ir dažādi priekšstati, kas ir Bībeles nodarbības bērniem. Ar prieku var teikt, ka ir nodarbību vietas, kur pat pieaugušie jūtas ieinteresēti, kur nav jāšaubās, vai aicināt savas draugu ģimenes un viņu bērnus, bet ir daudz vietu, kur bērnu Bībeles studijām atvēlēta maznozīmīga loma, kur nodarbības vada cilvēki, kuri neatbilst šai kalpošanai.

Drīz tuvojamies atkal viena gada noslēgumam, kad daudzās draudzēs pārskata kalpošanas lietderīgumu un efektivitāti. Lūdzu, izvēlēsimies sev un mudināsim citus iesaistīties tajos kalpošanas veidos, kas mums pa spēkam, ar kuriem mēs pagodinām Dievu un kalpojam līdzcīvēkiem.

Neaizmirsīsim, ka bērni nav draudzes nākotne, viņi ir šeit un tieši tagad, viņi

aug un izaug ļoti ātri, un viņiem tāpat kā visiem pārējiem ir vajadzīga uzmanība, telpa un vieta.

Lai vecākiem pietiek gudrības izvēlēties saviem bērniem labākās grāmatas, labākos skolotājus un laiku būt kopā!

Tam vajadzētu būt izvēles priekšmetam

Guntis Bukalders:

Tas ir sarežģīts jautājums. No vienas puses, mēs kā kristīgi vecāki vēlamies, lai mūsu bērni iegūtu to pašu draudzību ar Dievu, kāda ir mums, un varbūt pat ietu vēl tālāk par mums, jo diezin vai ir kāda sadraudzības robeža ar Dievu!

Tāpēc vēlamies, lai mūsu bērni lasa Bībeli. Visdrošākais un vislabākais veids, kā mācīt bērniem Bībeli, ir, ja vecāki paši ieliek šīs zināšanas bērna sirsniņā.

Protams, ja Bībeles mācīšana kļūst par mācību priekšmetu valsts skolā, tad daudz kas ir atkarīgs no tā, kurš šo kursu pasniedz. Garīdzniekiem būs grūti atteikties no konfesionālas pieejas, man šķiet, ka tas pat nav iespējams, neizejot uz kompromisu ar savu sirdsapziņu.

No otras puses, tas ir arī ticības un sirdsapziņas brīvības jautājums. Tas attiecas gan uz mums, kas ticam Dievam,

gan uz pasniedzējiem, gan arī uz tiem, kas izvēlas neticēt Dievam. Mēs, kas ticam Dievam, kurš augstāk par visu vērtē cilvēka brīvo izvēli, nedrīkstam uzspiest citiem darīt kaut ko pret viņu pašu gribu.

Pirmkārt, tas nozīmē, ka no valsts puses nevajadzētu Bībeli likt pasniegt neticīgam pasniedzējam. No tā būs vairāk sliktā nekā laba. Mums jau pietiek skeptiķu skolas solos, kas šaubās teju par visu, un kas notiks, ja tikpat skeptisks būs arī pasniedzējs? Otrkārt, kā atrisināt konfesionālo atšķirību ievērošanu Bībeles stundās valsts skolās? Jo mums ir jārēķinās ar ļoti plašu uzskatu spektru kristietībā, kaut vai tik elementārā lietā kā Trīsvienības jautājumā, nemaz nerunājot par dzimumu attiecību interpretāciju u.c. jautājumiem.

Treškārt, ir ģimenes, kur par Bībeli negrib neko dzirdēt. Kaut arī uzskatām, ka tā nav labākā izvēle, mēs cienām šo cilvēku izvēli, jo mēs ticam Dievam, kas jau no paša sākuma deva cilvēkiem izvēles brīvību. Tāpēc es uzskatu, ka šim tomēr vajadzētu būt izvēles priekšmetam, kā alternatīvu piedāvājot ētikas mācību vai ko tml.

Protams, ir gadījumi, kad vecāki paši netic Dievam, bet uzskata, ka viņu bērniem nebūtu slikti lasīt un mācīties Bībeli. Tādos gadījumos ir labi, ja kāds māca, ka mēs esam atbildīgi Dieva un arī cilvēku priekšā par savu rīcību, un paklausība Dievam izpaužas mīlestībā uz Dievu un mīlestībā uz citiem cilvēkiem. Ir labi, ja kāds māca, ka Dievam un Dieva Vārdam – Bībelei – var uzticēties, ka ir Dievs un ka visiem ir vajadzīgs Glābējs. Ka Jēzus Kristus nāks otrreiz un nodibinās savu godības valstību.

Raugoties no šī skatu punkta, negribētos, ka bērni paliek neinformēti, gribas, lai bērni zina Bībeles patiesības. Tomēr negribētos, ka bērni pret vecāku gribu un pret viņu pašu gribu tiek mācīti kādas konkrētas konfesijas mācībā, ja viņu ģimene pie tās nepieder, negribētos, ka Bībeli mācītu neticīgi pasniedzēji. Kā redzat, tas ir ļoti sarežģīts jautājums, kur droši vien visām konfesijām vajadzētu iepriekš vienoties par savstarpēji saskaņotu mācību programmu. Vispār būtu interesanti redzēt, cik daudz punktos mēs konfesiju līmenī varētu vienoties?

Pirmkārt, tas ir pašu kristiešu darba lauks

Ingrīda Markusa:

Dzirdot šo jautājumu, pirmajā brīdī šķiet, protams, ka vajadzētu skolās mācīt Bībeles mācību, jo kā gan cilvēks var izvēlēties dzīves virzību, uzskatu un vērtību sakārtošanu, ja viņam netiek doti visi izvēles varianti. Daudzi brīnišķīgi jaunieši vienkārši neko nezina par DIEVU, un te nu šī mācība būtu īsti vietā. Un tomēr, pārdomājot šo jautājumu, neesmu pārliecināta, ka tas būtu jārisina, iekļaujot Bībeles mācību kā atsevišķu priekšmetu mācību programmā. Varbūt drīzāk Bībeles patiesības būtu jāiekļauj tādu priekšmetu saturā kā vēsture, kultūras vēsture, lai skolēniem tiktu sniegta informācija, ka bez teorijas par cilvēces sākumu zooloģiskajā dārzā ir vēl arī iespēja cilvēces sākuma saknes meklēt Ēdenes dārzā.

Apmeklējot skolotāju konferences, tur dzirdētās atsauksmes no pedagogiem par kristīgās mācības mācīšanu sākumskolā liecina, ka tai ir labi panākumi, un kā izvēles priekšmets, manuprāt, tas būtu sākumskolā jāatstāj.

Bet varbūt tomēr tas ir mūsu – kristiešu – darba lauks ar praktisku mīlestības dzīvi evaņģelizēt, atveseļot sabiedrību un izglītēt jauniešu prātus un dvēseles izvēlēties mūžību?

Bībeli jāmaca vecākiem un baznīcai

Eduards Leflers:

Obligātā Bībeles mācība daļai skolnieku būs spiesta lieta, jo viņi to nevēlēsies.

Tas nedos vēlamu rezultātu, bet var radīt pretreakciju. Būdamas otrās klases skolniece, pats mācījies ticības mācību kā obligātu priekšmetu un to piedzīvoju. Dievs visiem cilvēkiem ir devis brīvu izvēli. Ticība ir sirdsapziņas jautājums. Arī mācītājiem nav vienots Bībeles skaidrojums. Domāju, ka Bībeles mācība ir vecāku un baznīcas uzdevums.

Bērniem jāpiedāvā visas iespējas mācīties

Dagnija Roderte:

Gatavojoties atbildēt uz šo jautājumu, izlasīju ļoti daudzas diskusijas par šo tematu. Tie, kas ir „par”, liekas, paši ir kristieši, ticīgi cilvēki. Viņu viedoklis ir pamatots, labi argumentēts. Viņi saprot, par ko ir runa kristīgās mācības programmas mērķī: „Sekmēt skolēna garīgo un morālo attīstību un spēju pastāvēt mainīgā pasaulē, atklājot iespēju veidot personiskas attiecības ar Dievu un dzīvi apliecinošu attieksmi pret sabiedrību.” Bet mani mulšināja oponentu nespēja argumentēt savu viedokli. Es domāju, tā pamatīgi, balstot uz kādām pamatvērtībām, ar perspektīvu skatījumu nākotnē. Vairāk izskan vienkārši „nē” vai arī pretjautājums: „Kāpēc tieši kristīgie un ne dievturi, musulmaņi, austrumu reliģijas?” Man liekas, ka tomēr daudz neskaidrību, nevajadzīgu pārpratumu ir nezināšanas, neizpratnes dēļ.

Es saprotu tā, ka viss ir vienkārši, ja tev ir kāds atskaite punkts. Kristīgās mācības programmā teikts: „Ja cilvēks brīvprātīgi izvēlas par savas rīcības atskaite punktu Dievu, tas motivē viņa rīcību, palīdz atšķirt būtisko no parādībām, patieso no meliem, ļauno no labā, un izvēlēties labo. Šī izvēle dod pozitīvu ietekmi katra indivīda dzīvē, ģimenē, kolektīvā un ir visas sabiedrības ieguvums - atbildīgs pilsonis, kuram nav vajadzīgas sankcijas un regulējoša sistēma no ārpuses, viņu disciplinē kristīgo vērtību sistēma viņā pašā.”

Turpinot domu: ja bērns ziemas sala dienā paziņo, ka dosies laukā īsajās zeķēs un sandalēs, tad vecāks pamatoti saka „nē”. Netiek bērnam jautāts viņa viedoklis jautājumā par to, kādas krāsas sandalēs viņš ies laukā. Taču, ja visa ģimene tā staigā (tā ir viņu pieņemtā norma), tad patiešām atliek vienoties tikai par krāsu un kopā jau laikus doties uz aptieku. Ar to es gribu teikt, ka ir lietas, kurās atbildīgai personai, valdībai, ministrijai jāpieņem lēmumi un jāizvērtē „viedokļu” un argumentu pamatojums. Un tas ir mūsu Latvijas viens no vērtīgākajiem ieguldījumiem nākotnē, ka pret tik ļoti svarīgām lietām kā kristīgām pamatvērtībām ir pozitīva attieksme. Tikko kā valdībā nonāktu kādi aktīvi homoseksuāļi, sāktos debates par cilvēku tiesībām, cīņa par vietu valdībā, sabiedrības uzkurināšana. Nē, bērniem tagad ir jāpiedāvā visas iespējas, lai viņi mācītos, kā sevi pasargāt no viltīgām lietām, kas var sabojāt viņu dzīvi un novest postā mūs visus.

Runājot par kaimiņvalstu pieredzi, ISEC speciāliste Aisma Orupe norāda, ka Somijā, Zviedrijā, Polijā, Vācijā reliģiskā izglītība jau ir tradicionāla. “Kādreiz biju iedomājusies, ka skandināvi ir atturīgi savās reliģiskajās izpausmēs. Taču izrādās, tas ir daudz dziļāk, un nebūt nav piemērojama šāda maksima: jo ekonomiski attīstītāka valsts, jo mazāka interese par reliģiju. Tieši otrādi — viņi ir sapratuši, ka ir jāievēro līdzsvars starp pagātnes kultūru, kurā liela vieta ir kristietībai, un nākotnes redzējumu.” Žurnāls “Nedēļa”, 2006. g. 12.septembris.

Es esmu kristiete, tāpēc saku, ka tas ir labi, ka ir skolās kristīgā mācība. Un iespēja izvēlei – ētikas priekšmets. Katra jauna lieta jebkurā cilvēkā un sabiedrībā vieš bažas un neuzticību. Nu ko, tā ir reāla iespēja kristīgās mācības aizstāvētājiem pierādīt, par ko tad mēs galu galā cīnāmies. Un vēl, esmu pārliecināta, ka arī pašiem bērniem ir ko teikt.

Jauns mācību gads privātajā pirmsskolas izglītības iestādē „LIESMIŅAS”

Sākoties jaunajam mācību gadam, pateicoties Dieva žēlastībai un gādībai, arī PPII „Liesmiņas” turpina savu darbu! Ar šo rakstu vēlamies informēt lasītājus par „Liesmiņas” darbību jaunajā mācību gadā, kā arī nedaudz atskatīties uz aizgājušo gadu.

Mūsu audzēkņi:

PPII „Liesmiņas” paredzēts uzņemt līdz 25 bērniem vecumā no 2,5 līdz 6 gadiem. 2010. gada septembrī „Liesmiņas” apmeklēja 12 bērni, pamatā 3-4 gadu vecumā, divi ir 5-6 gadīgi bērni.

Mūsu ikdiena:

Katra diena iesākas ar bērnu sagaidīšanu, brīvu to iejušanos jaunajā dienā kopā ar pārējiem bērniņiem. Kad visi sanākuši, ar kopīgu dziesmu vai lūgšanu bērni pienes pateicību Debesu Tēvam par rīta brokastu galdu. Stiprinājuši spēkus, tie novāc savus traukus, bet dežuranti palīdz nokopt saimnieci galdu.

Pēc brokastīm seko kopīgs „rīta aplis” (svētbrīdis). Tajā bērni kopā ar pedagogu dzied, lūdz un lasa audzinošu stāstu no dzīves vai Bībeles notikumiem. Svētbrīdis dabiski pāriet praktiskajās nodarbībās, kurās bērnam tiek attīstīta

tauste, dzirde, uzmanība, koordinācija u.c. dzīvei nepieciešamās iemaņas un īpašības.

Pēc nodarbībām bērni dodas laukā, kur katrs var izskrieties, izlēkāties, kā arī paveikt kādu lietderīgu darbiņu atbilstoši gada laikam (iesēt sēkliņas, izravēt nezāles, sakopt apkārtni, novākt ražu) vai vienkārši paspēlēties smiltiņās.

Beidzoties āra laikam, bērnus gaida allaž garda un veselīga maltīte.

Paēduši bērni atkal nokopj galdu un dodas atpūtas laikā. Pamodušies tiem ir brīvais laiks, vai arī tiek pabeigts tas, kas rīta pusē nepagūts.

Pēc launaga bērni labvēlīgos laika apstākļos atkal dodas ārā, kur tie priecīgi sagaida savus vecākus vai radus.

Divas reizes nedēļā bērniem ir sporta nodarbības profesionāla pedagoga vadībā, bet divas reizes nedēļā – mūzikas nodarbības.

Īpašie svētki:

Īpašs laiks mums ir mācību gada sākums un noslēgums, mātes (ģimenes) diena, Ziemassvētku laiks, kā arī katra bērna dzimšanas diena. Šajos svētkos bērni gatavo iepriecinājumu saviem draugiem, vecākiem un vecvecākiem.

Izglītības programma:

PPII „Liesmiņas” tiesiskais pamats ir Izglītības likums, Vispārējās izglītības likums, kā arī izglītības iestādes dibinātāja apstiprināts nolikums, kurš izstrādāts, pamatojoties uz vispārējās pirmsskolas izglītības iestādes paraugnolikumu. Visa PPII „Liesmiņas” darbība ir valstiski licencēta, un pēc pirmsskolas pabeigšanas bērns ir gatavots mācību uzsākšanai sākumskolas pirmajā klasē.

Aizgājušais 2009/2010 mācību gads – dažas skices:

1. Pagājušajā gadā „Liesmiņas” pie-

dzīvoja pirmo izlaidumu. Pirmie četri sešgadnieki veiksmīgi apguva pirmskolas izglītības programmu un sekmīgi tika uzņemti trīs dažādās sākumskolās.

2. Bērni iegūtās zināšanas izmantoja praksē, vairākkārtīgi iepriecinot gan savas draudzes, gan arī sadarbībā ar labdarības organizāciju „ADRA” koncertējot Kalnciema veselības un sociālās aprūpes centrā.

3. „Liesmiņas” par brīnumainu ieguvumu uzskata kāda jauna bērniņa ienākšanu kolektīvā. Pirms tam vairāki cilvēki bija nosaukuši mazo par hiperaktīvu. Taču tieši „Liesmiņas” šis bērns atrada savu vietu – tas kļuvis par neaizstājamu palīgu saimniecības darbos, tā izlietojot savu no Dieva doto enerģiju pareizā virzienā un gūstot

prieku no apziņas par savu vērtību un noderīgumu sabiedrībā jau agrā bērnībā!

4. Vismaz reizi pusgadā tika rīkotas kopīgas ekskursijas uz skaistākajām Latvijas vietām. Pagājušā gadā iecienīta bija Gaujas nacionālā parka teritorija. Sākoties mācību gadam, apskatījām zirgus un trusīšus, ziemā izbaudījām kameršļūkšanu, bet 2010. gada jūnijā noslēdzām mācību gadu brīvā dabā kopā ar kamieļiem un lamām Cēsu rajona „Rakšos”.

ĪPAŠAS PATEICĪBAS:

Visiem vecākiem, kuri novērtē PPII „Liesmiņas” darbu, uzticot savas atvasītes mūsu aprūpei! Pateicība ikvienam par atbalstu, kas izteikts vārdos! Tas

allaž ir nācis īstā brīdī! Pateicība daudzu brīvprātīgo draugu ieguldījumam, kuri ziedo lielu daļu sava laika „Liesmiņas” darbības nodrošināšanai ar savu palīdzību.

Pateicība individuālajiem ziedotājiem, kuri atbalsta ar saviem naudas līdzekļiem, ziedojot tos skaidrā naudā un ar pārskaitījumu PPII „Liesmiņas” norēķinu kontā a/s „Swedbank”, konta Nr. LV71HABA0551024423824, vienreizēji un ik mēnesi!

Mūsu adrese un tālruni:

PPII „Liesmiņas” adrese ir: Gravu ielā 42, Spilve, Babītes pagasts, LV2101. Tālrunis uzziņām: 29463322 (Konstantīns); 29124462 (Lija); 67914953.

Dominika dzimšanas diena

Kalpošana draudzē

Vientuļā sirmgalvja apciemojums Plakanciēmā

2010./2011. gada sākums

Rotaļas kopā ar vecākiem

Bērnu pašu sētie zaļumiņi 2010. g. pavasarī

Mācītāja Marka Finleja
svētruna; saīsināta

DESMIT JAUNAVAS

Ir lietas dzīvē, ko jūs varat atlikt līdz rītdienai. Un ir lietas, kas jāpadara šodien. Ir lietas, kuru atlikšana neko nenožīmē, un ir lietas, kuru atlikšana nes mūžīgu zaudējumu. Viena no šādām lietām ir sagatavošanās Kristus atnākšanai.

Jēzus saka: „Tāpēc esiet modri, jo jūs nezināt, kurā stundā jūsu Kungs nāk.” (Mateja 24:42) Mateja 25. nodaļā ir 3 līdžības, kas paskaidro, ko nozīmē būt modriem un sagatavotiem Kristus nākšanai. Pirmā ir līdžība par 10 jaunavām.

„Man bieži ir norādīts uz līdžību par desmitjaunavām, nokurām 5 bija saprātīgas, un piecas nesaprātīgas. Šī līdžība ir piepildījiesies un piepildīsies līdz pēdējam burtam.” (Elena Vaita, *Review and Herald* 19.08.1890.) Līdžība par desmit jaunavām ir tik nozīmīga, ka Dievs to lika prāvēties prātā atkal un atkal. Tā ir vēsts gala laika ļaudīm. Dievs mūs aicina sagatavoties Viņa nākšanai.

Gulošās jaunavas

„Tad Debesu valstība būs līdžīga desmit jaunavām, kas, paņēmušas savus eļļas lukturus, izgāja sagaidīt līgavaini.” (Mateja 25:1 – šeit un turpmāk līdžība citēta no 2007. g. latv. tulk.) Līdžībās, kas runā par Debesu Valstību, Kristus vēršas pie savas draudzes. Desmit bija ļoti nozīmīgs skaitlis jūdaismā. Tas bija mazākais cilvēku

skaitis, kas varēja izveidot sinagogu. Skaitlis 10 ir draudzes skaitlis. Tas ir vēl viens mājiens uz to, ka Jēzus runā par draudzi.

Desmit jaunavas. Sieviete Bībelē ir viens no draudzes simboliem. Šķīsta sieviete (jaunava) Atklāsmes 12. nodaļā aino patieso draudzi, Kristus līgavu, bet netiklā sieviete Atklāsmes 17. aino kritušo draudzi. Tāpēc šī ir līdžība, kas adresēta patiesajai draudzei.

Ko Bībelē aino lukturi? „Tavs vārds ir manu kāju spīdekļi un gaišums uz maniem ceļiem.” (Psalmi 119:105) Tātad šeit ir Dieva draudze, kas ar Dieva Vārdu rokās iziet apgaismot ceļu līgavaiņai nākšanai. Te ir draudze, kas dedzīgi gaida. Tā ir Adventistu draudze, kas gaida Kristus nākšanu. Šī līdžība attiecas uz Dieva draudzi gala laikā, kura apgaismo ceļu līgavaiņai nākšanai.

Lasām tālāk, ko Bībele saka: „Piecas no tām bija nesaprātīgas, un piecas saprātīgas.” (2. p.) Ievērojiet, ka te nav runa par taisnām un netaisnām, labām un sliktām jaunavām. Bībele runā par saprātīgām un nesaprātīgām jaunavām. Ja tā ir līdžība par draudzi, tad kas ir

tas, kas saprātīgās dara saprātīgas, un kas ir tas, kas nesaprātīgās dara nesaprātīgas? Vai saprātīgās bija saprātīgas tāpēc, ka palika nomodā, bet nesaprātīgās nesaprātīgas tāpēc, ka aizmiga? Bībele saka: „Kad līgavainis kavējās nākt, viņas visas samiegojās un aizmiga.” (5. p.) Līdžības ainotā satraucošā realitāte ir tā, ka visas gulēja!

Gaisma pasaulei

Jesajas 60:1-3 ir pravietojums par vēstures pēdējām dienām: „Celies, topi apgaismota! Jo tava gaisma nāk, un Tā Kunga godība uzlec pār tevi. Tik tiešām, tumsība aplāj zemi un dziļa krēsla tautas, bet pār tevi uzlec kā saule Tas Kungs, un Viņa godība parādās pār tevi. Tautas staigās tavā gaismā, un ķēniņi tai spožumā, kas uzlēcis pār tevi.” Dieva draudzei ir gaisma pasaulei, lai sagatavotu to Kunga nākšanai. Dieva draudzē gala laikā būs atmoda. Draudze celsies, draudze mirdzēs. Dieva patiesības gaisma staros no Viņa ļaudīm. Svētā Gara piepildīti, Dieva ļaudis apgaismos pasauli ar Viņa godību, evaņģēlijs tiks sludināts līdz

zemes galiem, uzdevums tiks izpildīts, un tad nāks Jēzus. Nav cita iemesla Adventistu draudzes pastāvēšanai, kā vien Dieva mīlošā rakstura gaismas atklāšana pasaulei, lai sagatavotu to līgavaiņa atnākšanai.

Mazliet eļļas

Bet nesaprātīgās jaunavas nepiedalās pasaules vēstures visaizraujošākajā kustībā. Kāpēc? Nesaprātīgās tāpat kā saprātīgās tic Rakstu patiesībai, viņas dzīvo morāli pareizu dzīvi, reizēm liecina. Viņu domāšana ir doktrināri pareiza. Bet Debesis saka – viņas ir nesaprātīgas. Kāpēc?

„Nesaprātīgās, ņemdamas savus lukstus, nepaņēma līdzī eļļu.” (Mateja 25:3) Tolaik Palestīnā kāzās līgavainis ar saviem draugiem nāca pēc līgavas negaidīti naktī, un līgavas māsām bija jāapgaismo ceļš līgavas priekšā uz līgavaiņa māju. Un tagad līdzība saka, ka nesaprātīgās nepaņēma līdzī eļļu savos traukos.

Zīmīgi, ka kaut kāds eļļas daudzums nesaprātīgajām bija. „Tad visas desmit jaunavas uzcēlās un sagatavoja savus lukstus. Nu nesaprātīgās lūdza saprātīgajām: dodiet mums no savas eļļas, jo mūsu lukturi izdziest”. (7., 8. p.)

Nesaprātīgajām bija mazliet eļļas, bet līgavaiņa kavēšanās bija tik ilga, ka viņu mazais eļļas daudzums bija nepietiekams, lai viņas varētu veikt ceļu no līgavas mājas līdz līgavaiņa mājai, un viņu lampas sāka dzist.

Ko Bībelē simbolizē eļļa? Ja skatāmies Vecajā Derībā, eļļa saistās ar trim lietām. Pirmkārt, ar *svētnīcu*. Kad svētnīca tika iesvētīta, priesteri tika svaidīti ar eļļu. Tāpat svētnīcas trauki un piederumi. Eļļa reprezentē iesvētīšanu jeb nošķiršanu, pilnīgu nodošanos Dieva Valstībai. Otrkārt, atcerieties labo samarieti, kas atrada ievainoto ceļmalā un tā brūces iezieda ar eļļu. Eļļa simbolizē *dziedināšanu*. Dievam gala laikā ir ļaudis, kuru prāts, sirdis un dvēsele ir pilnīgi un absolūti svētīta Viņam. Un Svētā Gara eļļa dziedina viņu sirdis no dusmām, aizvainojuma, nenovīdības, sāncensības – no visa, kas kavē būt gataviem sagaidīt līgavaini. Treškārt, eļļa reprezentē *apgaismojumu*. Dievs vēlas, lai Viņa gala laikā ļaudis ir cilvēki, kas tur patiesības lāpu augstu, lai apgaismotu ceļu līgavaiņa nākšanai. Dievs ilgojas pēc ļaudīm, kas nerunā par to, ko dara viņi, bet gan par to, ko dara Jēzus.

Un te ir trīs nesaprātīgo jaunavu fatā-

lās kļūdas. Pirmkārt, viņas domāja, ka ierobežotais eļļas daudzums, kas tām bija, ir pietiekams, bet, kad nāca līgavainis, tās sauca, ka viņu lampas dziest. Viņu eļļas rezerve bija nepietiekama, jo viņas nebija rēķinājušās ar kavēšanos. Vai varam domāt, ka mūsu virspusējie piedzīvojumi ar Dievu būs pietiekami, lai izietu cauri priekšā stāvošajai krīzei? Negudrās jaunavas ir daļa no virspusējās, konservatīvās šķiras. Vai sirds joprojām deg tevī, kad tu atver Dieva Vārdu? Vai tas ir dārgākais laiks tavā dienā? Vai Jēzus dzīvo tavā dvēselē un vada tavu dzīvi? Vai tu joprojām sajūti Jēzus klātbūtni lūgšanā, vai arī lūgšana tev ir kļuvusi par apnicīgu rituālu, ar ko pēc iespējas ātrāk jātiek galā? Vai tev

na par patiesību, bet viņas nav dziedinātas dziļi iekšienē, patiesība nav izmainījusi viņu dzīvi. Viņas ir mierā ar virspusējiem piedzīvojumiem no pagātnes. Ārēji viss izskatās labi. Viņām rokās ir lukturi. Viņas šķiet gatavas līgavaiņa nākšanai. Bet būt ar Dieva Vārdu rokās un aizstāvēt patiesību nav tas pats, kas būt ar Dieva Vārdu sirdī un dzīvot patiesībā. Nesaprātīgās jaunavas ir informētas, bet nav transformētas. Viņas ir Vārda pamācītas, bet nav Vārda izmainītas.

Mums ir pieejama eļļa

Eļļa aino Svētā Gara svētdarošo žēlastību, kas pārveido mūsu rakstus un dara mūs līdzīgākus Jēzum. Mums ir pieejami bagātīgi Debesu eļļas

Būt ar Dieva Vārdu rokās un aizstāvēt patiesību nav tas pats, kas būt ar Dieva Vārdu sirdī un dzīvot patiesībā.

joprojām patīk pastaigāties vienatnē, teikt paldies Jēzum par dabu un ļaut Viņam mainīt savu dzīvi?

Nesaprātīgās jaunavas palāvās, ka piedzīvojumi, kas tām reiz bijuši, būs pietiekami, lai aizvestu tās līdz kāzu mielastam. Kristiešu muļķības augstākā virsotne ir ticēt, ka viss ir kārtībā, jo es ticu pareizajām lietām un liecinu par Jēzu. Nesaprātīgās jaunavas bija virspusējas un konservatīvas, viņām pietrūka kaut kā dziļi iekšēja.

Bez iekšējas pārmaiņas

„Ļaužu šķira, kuru simbolizē vieglprātīgās jaunavas, nav liekuļi. Tie ciena patiesību un ir aizstāvējuši to. (...) Taču tie sevi nav pakļāvuši Svētā Gara darbam. Viņi nav krituši uz Klints, kas ir Jēzus Kristus, un nav ļāvuši satriekt savu veco dabu.” (Kristus līdzības, 411. lpp. (oriģ.)) Te ir tā lieta. Mēs ticam patiesībai un liecinām, bet vecā daba dziļi mūsos joprojām dominē. „Gars darbojas pie cilvēka sirds atkarībā no cilvēka vēlēšanās un piekrišanas, iedēstīdams viņā jaunu dabu; taču ar vieglprātīgajām jaunavām simbolizētā ļaužu šķira samierinās ar paviršu darbu.” (turpat) Tā ir nesaprātīgo jaunavu problēma. Svētā Gara darbība ir atstāta novārtā viņu dzīvē; viņas tic patiesībai, viņas pieņem patiesību, viņas lieci-

krājumi, kas ir pietiekami, lai dotu mums uzvaras, pēc kurām mēs ilgojamies. Nevienam nevar ar savām lūgšanām aizstāt tavas. Nevienam nespēj pēdīt Dieva Vārdu tavā vietā. Nevienam nevar būt tuvas attiecības ar Dievu tavā vietā.

Lielākās briesmas ir atlikt lēmumu ļaut Dievam rīkoties ar mūsu sirdi, kā Viņš to vēlas. Nesaprātīgās jaunavas bija apmierinātas ar to, kas viņām bija, un viņām pat sapņos nerādījās, ka viņas nav sagatavotas līgavaiņa atnākšanai. Sātana stratēģija ir iestāstīt Dieva ļaudīm, ka nav kur steigties, ka var atlikt personīgo sagatavošanos.

Vienīgais veids, kā būt gataviem uz Kristus nākšanu, ir sagatavoties šodien. Ja tava lūgšanu dzīve ir pagurusi un formāla, ja ir kāds ieradums, kas kavē tevi būt gatavam uz Jēzus nākšanu, ja ir kāda attieksme, kas kavē tavai kalpošanai būt efektīvai, lai Jēzus salauz to tagad. Ja tu domā, ka ne jau draudze ir tā, kam nepieciešama atmoda, bet tā ir mana sirds, tad tā ir zīme, ka Svētais Gars ir nonācis, lai aizskartu sirdis, lai mainītu dzīves. Krīti ceļos un runā ar Dievu – nevis par draudzi, nevis par savu kalpošanu, nevis par savu tuvāko, bet runā ar Dievu par savu sirdi!

Aidis Tomsons
AV ziņu nodaļas redaktors

ADVENTISTI, KAS IESAISTĪJUŠIES

Kad šis žurnāla izdevums būs nokļuvis pie tevis, lasītāj, līdz Cerības festivālam būs palikusi tikai viena vai divas nedēļas. Bet varbūt vēl mazāk. Esam stāstījuši, kas notiks no 5. līdz 7. novembrim arēnā „Rīga”. Taču maz esam runājuši ar tiem, kas iesaistījušies festivāla organizēšanā. Kāpēc tik daudzi adventisti nolēmuši aktīvi piedalīties šajā pasākumā?

Mēs zinām, ka dažādas konfesijas un draudzes pret Cerības festivālu izturas atšķirīgi. Pasākumu neatbalsta Pareizticīgo Baznīca. Neitrāla nostāja ir Romas Katoļu Baznīcai, kura šajos notikumos neiesaistās. Tas ir protestantu draudžu rīkots festivāls, kura mērķis ir uzrunāt nekristiešus. Adventistu draudzēs nostāja ir dažāda. Taču ir tādas, kas ļoti rosīgi iesaistījušas gan festivāla organizēšanā, gan būs aktīvi tā dalībnieki. Mēs vēlējamies šajā reizē viņus uzklaušīt. Ko viņi dara, kāpēc viņi dara un kādas ir viņu cerības?

No Rīgas draudzēm visvairāk iesaistījušās divas draudzes – Rīgas 1. draudze jeb Centra draudze un Rīgas 5. draudze. Šoreiz saruna ar Rīgas 5. draudzes locekļiem un arī mācītāju Uldi Liepiņu, kurš atbalsta un mudina cilvēkus darboties. Rīgas 5. draudzes locekļus redzēsīt gan kopkorī, gan orķestrī, viņi būs kalpotāju rindās un kopā ar citiem garīgajiem padomdevējiem. Protams, daudzi ir apņēmušies atvest arī savus draugus un būt kopā ar viņiem starp klausītājiem. Dažiem no viņiem jautājam: kāpēc?

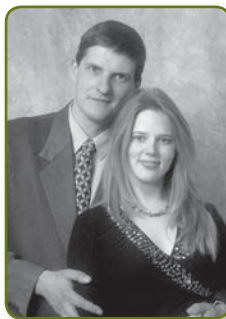
Ilona Vēliņa:

Esmu pārliecināta, ka mana dalība Cerības festivālā ir Dieva atbilde uz lūgšanu, ko droši vien mēs katrs kādreiz esam lūguši- „Kungs, izmanto mani Savā darbā!” Pašā sākumā par Cerības festivālu biju noskaņota ļoti kritiski. Tas ir cilvēka dabā – pretoties jauniem un nezināmiem procesiem vai notikumiem. Kas man lika paskatīties uz notiekošo savādāk? Tas bija laiks un pārdomas, pārrunas un diskusijas ģimenē, lūgšanas...

Tagad esmu draudzes kontaktpersona ar evaņģelizācijas pasākuma organizētājiem. Uzskatu, ka draudze izvēlējas labāko risinājumu – būt lietas kursā par festivālu bez spiediena būt „par” vai „pret” notiekošo. Manos pienākumos ietilpst sekot līdzi festivāla notikumiem, informēt par tiem draudzi un ikvienu, kuram ir kāda interese. Saņemu iknedēļas informāciju no pasākuma rīkotājiem, kā arī telefoniski sazinot, ja

ir kādi jautājumi un neskaidrības. Man kā adventistei un savas draudzes patriotei ir patīkami saņemt telefona zvanu ar vārdiem „mums nepieciešama jūsu draudzes palīdzība...”. Priecājos, ka draudzē ir atsaucīgi māsas un brāļi, kuri ir gatavi ziedot savu laiku, spēku un enerģiju patiešām svētīgam pasākumam! Bet neesmu vienīgā, kurai ir uzticēta šī saldā atbildības nasta. Liene Liepiņa mūsu draudzē koordinē jautājumus, kas skar festivāla kopkora darbu. Ar viņas atbalstu un aktīvu darbošanos lielajā kopkorī piedalās teju visi dziedošie draudzes jaunieši un arī pusaudži!

Cerības festivāls nav tikai vērienīgs un lieliski sagatavots evaņģelizācijas pasākums tai Latvijas sabiedrības daļai, kura vēl nav iepazinusi vēsti par Jēzu Kristu. Vispirms tā ir ļoti laba skola, mācību stunda un arī eksāmens mums pašiem – kristiešiem. Un šajā eksāmenā svarīgākais jautājums nav – iesaistīties vai nē, bet gan – kāpēc es ticu Dievam? Mana personīgā atbilde ir: es ticu Dievam – visu cilvēku dvēseļu Pestītājam – nevis tāpēc, lai uzlūkotu to citu draudzi kā Dievam zaudētus cilvēkus, bet gan lai sēdētu ar viņiem pie viena galda, kopīgi pateiktos un lauztu dienišķo maizi. Cerības festivāls ir lieliska iespēja, nezaudējot savas pārliecības vērtību, strādāt kopā ar citu Baznīcu brāļiem un māsām, lai pēc iespējas vairāk cilvēku dzirdētu Dieva vēsti!

Solvita un Aleksandrs Martinsoni:

Tā ir vienreizēja iespēja piedalīties tik vērienīgā evaņģelizācijas pasākumā Latvijā, kur dažādu konfesiju kristieši sadraudzībā apvieno spēkus Evaņģēlija pasludināšanai. Viens mērķis visiem – Evaņģēlija pasludināšana pēc iespējas lielākai daļai Latvijas iedzīvotāju. Evaņģēlijs, kura centrā ir Jēzus Kristus. Mēs neredzam iemeslus tajā nepiedalīties. Katram no mums ir atbildība liecināt par cerību, ko paši esam saņēmuši.

Šo pasākumu atbalstām jau no paša sākuma, lūdzot par to, apmeklējot kursus un kora mēģinājumus. Koris dziedās ļoti

skaistas dziesmas. Kursos atsvaidzinām praktiskās zināšanas darbā ar jaunajiem kristiešiem, lai uzrunātu tos cilvēkus, kuri būs izvēlējušies ceļu pie Jēzus Kristus. Šis ir pozitīvs pasākums kā mums, kristiešiem, tā arī tiem cilvēkiem, kuri vēlas atrast ceļu pie Dieva.

Aktuāls jautājums draudzēm – vai mēs savās draudzēs esam gatavi uzņemt jaunus cilvēkus pēc tam, kad būs noticis festivāls?

Mudīte Pauloviča:

Kāpēc es tajā piedalos? Vienas atbildes nav.... Mans viedoklis – manuprāt, mēs pārāk bieži uzsveram konfesiju, kuru pārstāvam, un esam izveidojuši milzīgu plaisu starp dažādu konfesiju kristiešiem. Būsim godīgi un paskatīsimies, kas ir mūsu draugi – vai tie visi ir tikai adventisti? Vai mēs novēršamies no saviem darba kolēģiem, kaimiņiem, ģimenes locekļiem brīdī, kad viņi pievienojas kādai citai konfesijai vai aiziet no mūsu konfesijas, vai varbūt ir vēl “slīktāk” – viņi noliedz Dieva esamību? Taču nē, tad kāpēc gan neizdarīt kaut ko, lai kāds iepazītos ar vareno Dievu – mūsu Tēvu?

Pirms novērsties un izteiksim kādu kritisku piezīmi, lai kārtējo reizi pateiktu, kurš ir pats gudrākais un vislabāk zina Dieva prātu, atcerēsimies, kādi bijām mēs paši pirms iepazīšanās ar Dievu!

Jolanta Galakrodzeniece:

Dzīves karuselī ir daudz pieturu... Ir pieturas, kuras, man nemanot, paslīd garām, un es pat nenojaušu, vai neesmu ko vērtīgu palaidusi garām. Ir pieturas, kurās es ielevu iekšā vai izlevu ārā pēdējā brīdī. Bet katra no tām mani pārsteidz, norūda, stiprina, bagātina. Bet kādu dzīves pieredzi man sniegs nākamā dzīves pietura? Cerības festivāls. Tur es ceru sakrāmēt pilnu savu vislielāko ceļa somu ar skanīgām dziesmām, spēcīgu Dieva Vārdu, siltiem cilvēku smaidiem, gaišu cerību. Cik daudz mīlestības dāvanu! Sasilda un iepriecina sirdi, kura šajā brīdī noteikti negrib skumt. Pievienojies arī Tu! Kopīgais vieno un stiprina!

Vēlreiz informācijai:

- Cerības festivāls notiks arēnā Rīga no 5. līdz 7. novembrim, katru vakaru pl.18:30, adrese: Rīga, Skanstes iela 21.
- Festivāla organizēšanā iesaistījušās aptuveni 550 draudzes.
- Katrs ir aicināts nākt tikai kopā ar draugiem un tikai vienā no dienām, jo programma būs līdzīga.
- Vienkāršu uzrunu par Jēzu sacis evaņģēlists Franklins Grehems.
- Kopkorī būs ap 800 dziedātāju, būs simfoniskais orķestris.
- Festivālā uzstāsies daudzi pazīstami dziedātāji un arī grupa „Sliekšņi un griesti”.
- Programma tiks tulkota igauņu, krievu, lietuviešu un zīmju valodā.
- Festivāla organizētāji aicina ne tikai atvest draugus, bet arī aizlūgt, lai Svētais Gars var darboties.

Mācītājs Uldis Liepiņš:

Šī gada „Adventes Vēstis” marta izdevuma 5. lapā lasījām, ka no 5. līdz 7. novembrim Rīgā, Arēnā Rīga notiks līdz šim vērienīgākais Latvijā rīkots evaņģelizācijas pasākums – Cerības festivāls. Tā kā šī festivāla mērķis ir līdzdalīt pēc iespējas lielākai daļai Latvijas iedzīvotāju – neatkarīgi no vecuma, tautības, sociālā statusa, ticības vai politiskās pārliecības – uz vēsturiska kristīgo vērtību pamata balstītu vēsti par cerību, tad arī Septītās dienas adventistu Rīgas 5. draudzes locekļi iesaistījās tā organizēšanā un atbalstīšanā. Mēs izlietojām iespēju dot savu ieguldījumu Cerības festivāla tapšanā, palīdzot sagatavošanās darbos. Esam pārliecinājušies, ka šī evaņģelizācija tiek veidota tā, ka neviena draudze un konfesija nevar justies kā nepiedēroga šim pasākumam. Katra draudze un katrs kristietis ir brīvs izvēlēties, vai viņš atbalsta un ir gatavs piedalīties.

Šis sagatavošanās darbs mums ir līcis labāk izprast, kā Jēzus māceklis Andrejs pie Jēzus atveda savu brāli Pēteri. Tā esam guvuši jaunas ierosmes uz pasākumu aicināt savus draugus un paziņas.

Kad uzzinājām, ka Romas Katoļu Baznīca ieņēmusi neitrālu pozīciju un pasākumā nepiedalās un ka no tā norobežojusies arī Pareizticīgo Baznīca, sakot, ka viņus šis pasākums neinteresē, ieklausījāmies Adventistu Baznīcas vadības viedoklī – katrai draudzei ļaut pašai izvēlēties, vai un cik daudz tā atbalsta un vēlas iesaistīties pasākuma organizēšanā. Tā kā festivāla mērķis ir sniegt neticīgajiem priekšstatu par kristiešiem un tas tiek organizēts tā, lai būtu pieņemams visām konfesijām, tad vēl jo nopietnāk esam lūguši par mūsu zemi, tās iedzīvotājiem meklējot jaunas iespējas, kā veicināt Mūžīgā Evaņģēlija pasludināšanu.

Līdz šim piedzīvotais mani atkal pārliecina, ka Cerības festivāla sagatavošanās darbā tik ļoti ir vajadzīga ap. Pāvila nostāja, attieksme un atbilstošā rīcība: “...nebūdam atkarīgi ne no viena, es brīvpriņģi paliku visiem par kalpu, lai pēc iespējas daudzus mantotu. Jūdiem esmu tapis kā jūds, lai mantotu jūdus; tiem, kas zem bauslības, esmu tapis kā tāds, kas stāv zem bauslības, pats nebūdam zem bauslības, lai mantotu tos, kas stāv zem bauslības. Tiem, kas bez bauslības, esmu tapis kā tāds, kas bez bauslības, kaut patiesībā nebūdam bez Dieva bauslības, bet stāvēdam Kristus bauslībā, lai mantotu tos, kas bez bauslības. Vājajiem esmu tapis kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā kādus izglābtu. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai man būtu daļa pie tā.” 1Kor 9:19-23

No sirds pateicos Dievam, ka mūsu adventistu draudzēs ir brāļi un māsas, kas uzpurējas, aizlūdz, ziedoja, iesaistās Evaņģēlija izplatīšanas darbā, lai katrā gadījumā kādus izglābtu.

Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu LDS bērnu nodaļas
vadītāja.

DIEVAM TU ESI SVARĪGS

Mamma: Vai pamanījāt, ka rudens vēji jau nikni birdina lapas no kokiem, un arī saulīte vairs līdz zemei neatsūta siltos vasaras starus, bet spēlē tikai paslēpes, slēpdamās aiz pelēkajiem mākoņiem rudens debesīs?

Krā: Jā. Jaukie vasaras laiki ir pagājuši. Paliek aizvien aukstāks. Arī visas sēnes mežos jau droši vien nosalušas.

Krū: Man nu nemaz nepatīk tas, ka rudens vienmēr sev līdzī atved to ziemu!

Mamma: Nebēdā nu! Katram brītiņam DIEVS devis savu skaistumu. Arī ziemai.

Krū: Skaistums tad skaistums, bet ar tukšu vēderu to skaistumu nepabaudīsi. Aukstajos laikos ēdamo sagādāt daudz grūtāk. Un bads ir klāt. Vienas raizes vien!

Mamma: Vai tad tā kādreiz, Krū, ir bijis, ka tev būtu milzīgs bads jāpiedzīvo?

Krū: Vēl jau nav gan.

Mamma: Redzi, DIEVS par mums gādā gan ziemā, gan vasarā, tā kā nav ko bēdāties.

Krū: Nu, nestāsti tikai, ka DIEVAM, kurš radījis sauli, mēnesi, zemi un debesis, būtu svarīgs tāds mazs vārnu puika kā es!

Mamma: Visi mēs esam DIEVA radīti, arī tu, un DIEVS par savu radību rūpējas, tāpat arī par tevi.

Krā: Jā, raizēm tiešām nav pamata. Par to ir rakstīts pat Bībelē. „Skatieties uz putniem gaisā: ne tie sēj, ne tie plauj, ne tie sakrāj šķūņos, un jūsu debesis TĒVS tos baro.”

Krū: Tur tā patiešām ir rakstīts?

Krā: Nu jā! Ja netici, izlasi pats.

Krū: Ja tā, tad tas ir ļoti iedrošinoši!

Un DIEVA rūpes saņem gan vārnu bērni, gan cilvēkbērni?

Mamma: Tieši tā. DIEVAM svarīgs ir viss, kas notiek katra

bērna dzīvē. Ja vien VIŅAM uzticamies kā pašam labākajam Draugam, DIEVS rūpējas par mums, mūs samīlo, iepriecina un atbild lūgšanas. Dažreiz pat šķietami niecīgākajās lietās un satraukuma brīžos VIŅŠ nāk, iedrošina, palīdz un atbild lūgumiem. Par to arī stāstiņš.

Stāstiņš

Papagailis brīvībā

Braiens un Džemma jau labu laiku jautri spēlējās rotaļu laukumā. Te viņi pamanīja nākam uz savu pusi māmiņu. Bērni palūkojās uz viņu un sastinga. Uz māmiņas pleca bija uzlaidies Skaistulis – viņu mīlais papagailis.

„Māmiņ!” bērni iesaucās. „Tu taču esi iznesusi ārā Skaistuli! Vai tu nemaz nebaidies, ka Skaistulis var aizlidot?” „Ak vai, es pavisam aizmirsu!” māmiņa attapās. „Skaistulis istabā uzsēdās uz mana pleca, un nu es esmu iznākusi ārā kopā ar to. Man taču vajadzēja to ielikt atpakaļ būrī.”

Māmiņa centās lēni satvert Skaistuli, bet tas uzlidoja uz galvas. Viņa mēģināja vēlreiz, taču atkal nekā. Pēc brītiņa putns izpleta spārnus un aizlidoja zilajā tālē.

„Viņš ir prom!” Braiens izsaucās.

„Tev nevajadzēja nest putnu ārā!” Džemma sacīja.

„Mīļie, man žēl, taču tur vairs neko nevar darīt. Varbūt Skaistulis atkal atgriezīsies man uz pleca.”

Bet putns tik lidoja tālāk un tālāk, līdz pilnīgi izzuda skatienam. Bērni un māmiņa ļoti noskuma.

„Citi putni to nogalinās,” Braiens ieminējās.

„Viņam vairs nebūs skaistā būra, kur šonakt gulēt,” Džemma piebilda.

„Varbūt pielūgsim un lūgsim, lai Jēzus parūpējas par Skaistuli,” sacīja Braiens.

„Jā, to mums tiešām vajadzētu darīt,” māmiņa piekrita. „Bībele saka, ka Jēzus rūpējas pat par katru mazo zvirbulīti. Tādēļ esmu pārliecināta – Viņš rūpējas arī par papagaiļiem.”

Viņi tūlīt noietās ceļos smilšu kastē, un visi trīs lūdza zvirbuļu Draugu atvest atpakaļ mīlo papagailīti.

Pagāja vairākas stundas, bet nekas nenotika. Braiens jau bija gatavs padoties, bet Džemma neatlaidās:

„Lūgsim vēlreiz, un tad redzēsim, kas notiks.”

„Labi, darīsim tā,” Braiens piekrita.

Bērni pielūdza un sāka rūpīgi meklēt savu mīlo putniņu. Bet no Skaistula ne vēsts. Braiens jau bija pamatīgi noguris un zaudējis visas cerības.

„Baidos, ka Skaistulis ir aizlidojis uz visiem laikiem,” viņš noskumis sacīja.

„Nē, vēl ne. Lūgsim vēlreiz,” sacīja Džemma.

„Labi,” Braiens teica, „taču man šķiet, ka tas neko daudz nelīdzēs.”

Viņi abi vēlreiz noietās ceļos, un Džemma lūdza: „Mīlais zvirbuļu Draugs! Lūdzu, liec Skaistulim atgriezties mājās pirms iestājas nakts. Āmen.”

Tad bērni piecēlās un vēlreiz palūkojās apkārt. Pēkšņi Džemma no prieka skaļi iesaucās. „Braien, skaties! Tu redzi? Te viņš ir! Re, kur nāk pa zāli augšā kalnā!”

„Jā, tas ir Skaistulis!” Braiens izsaucās.

Bērni steigšus skrēja pretim putnam, un tas pacēlās gaisā un uzlidoja uz Džemmas pleca.

„Māmiņ, māmiņ! Skaistulis ir atgriezies mājās,” bērni sauca.

Māmiņa bija tikpat priecīga kā bērni. Viņi visi pateicās Dievam, ka Viņš mīl papagaiļus tāpat kā zvirbuļus un ir atbildējis uz bērnu lūgšanām.

Tu droši vien arī esi lūdzis Dievu un piedzīvojis, kā Dievs tev atbild un palīdz. Bet, ja vēl neesi to darījis, tad tev ir brīnišķīga iespēja to sākt darīt. Lasi tālāk bērnu šīs vasaras piedzīvojumus, kas arī ir kā skaistas, atbildētas lūgšanas.

MANS VASARAS PIEDZĪVOJUMS

Gustavs Melngalvis, 4 g.

Šajā vasarā kopā ar mammu, tēti un mazo brālīti biju nometnē “Draugu ciemats”. Šo nometni gaidīju visu gadu. Jau ziemā sāku atzīmēt un skaitīt savā kalendārā, cik mēneši, nedēļas un beigās vairs tikai dienas palikušas līdz nometnei. Nometnē man ļoti patika! Īpašu prieku man sagādāja vārniņas, no kurām ar vienu sadraudzējos vairāk. Man patika arī, ka bija atnācis ķēniņš un ka kopā ar viņu varējām iet uz lauvu bedri un satikt Danielu, kuram lauvas nebija neko sliktu izdarījušas. Vēl man patika, ka varēju piedalīties sporta spēlēs. Paldies mūsu dzīvajam Dievam par silto, saulaino laiku! Paldies vārniņām un viņu draugiem, kas palīdzēja uztaisīt šo jauko nometni! Ļoti, ļoti gaidu nākamo nometni un zinu, ka līdz tai jāgaida vēl 10 mēneši. Īpašus sveicienus sūtu manām mīļajām vārniņām!

Foto no Tukuma draudzes saietā Kurpniekos

Amanda Būmeistare, 11 g.

Man ļoti patika brauciens uz Kurpniekiem. Tur varēja ar laivu aizpeldēt uz mazu, skaistu saliņu, kur dzīvo bebrī un ir ļoti daudz sēņu. Visapkārt bija valdzinošs skaistums, uz kuru varēja skatīties un skatīties, un neapnīka. Sabatā pēc svētrunas bērni gāja uz savu sabatskoliņu pie ezera, kur mācījās par Jonas piedzīvojumu zivs vēderā. Kad Bībeles stāsts bija izmācīts, lielākie bērni palīdzēja mazajiem pagatavot Jonu, tad sasēdināja bērnus laivā un „uztaisīja” vētru. Kad izkāpām no laivas, mūs apēda lielā zivs (pusaudži turēja košu auklu zivs formā, kuras vēderā visiem bija jāieiet). Tā mēs tur tupējām, līdz mūs izspļāva no zivs vēdera. Kad beidzās sabats, bija atjautības uzdevumi no Bībeles.

Gustavs Zvejniekciema nometnē kopā ar vienu no vārniņām

Lana Eglīte, 12 gadi

6. augustā mēs bijām Kurpniekos. Man patīk braukt pie dabas kopā ar draudzi, jo es tur visu pazīstu un labi ar visiem saprotos. Mēs kopā peldējāmies, braucām ar laivām, gatavojām ēst, spēlējām atraktīvas spēles un, protams, piedalījāmies sabata dievkalpojumā. Šogad dievkalpojumu vadīja Sandra un Gatis. Mūsu vidū bija daudz mazu bērnu, un tāpēc mums, lielākajiem, bija iespēja viņiem palīdzēt apgūt sabatskolas tēmu. Žēl, ka laiks paskrēja tik ātri, pienāca svētdiena un bija jādodas uz mājām. Es tiešām priecātos, ja nākamgad būtu atkal tāda iespēja izbraukt visai draudzei pie dabas.

Nepareizs JAUTĀJUMS

„Es uzaugu kristīgā ģimenē, un man it kā viss ir jāzina, tādēļ nevaru uzdot tādus jautājumus, kuri man it kā jāsaprot paši par sevi. Bet kur lai es rodu atbildes?”

„Esmu pielāvis kļūdas un nevaru rast atbildes Baznīcā, jo tādas kļūdas mēs, ticīgie, nepieļaujam. Vai arī Dievs mani nemīl, ja Baznīca man nedod atbildes uz jautājumiem?”

„Mans jautājums, šķiet, ir pārāk maznozīmīgs. Es tādu drīkstēju jautāt tikai bērnībā...”

Vai arī Tu kādreiz esi tā jūties? Vai Tava draudze ir vieta, kurā jaunieši var rast atbildes, arī uz „nepareiziem” jautājumiem?

Bet atbildēm ir jānāk! Dievs grib, lai Tu atrodi tās. Meklē tās pie draudzes vadītājiem, draugiem, un šīs reizes lapā pavērsimies, kur mēs vēl varam rast atbildes gan internetā, gan literatūrā, redzēsim, ka tiek uzdoti arī „nepareizi” jautājumi – un tiem ir atbildes!

KĀ AR NEVĒLAMU GRŪTNIECĪBU?

Jautājums: Esmu izdarījusi ko tādu, kas ietekmēs visu manu atlikušo dzīvi. Esmu stāvoklī jau trešajā mēnesī, un pēc dažiem mēnešiem būs jāpārtrauc mācības. Es nezinu, ko lai domāju. Es apsvēru domu taisīt abortu, bet nespēju to izdarīt.

Dievs man sirdī ielika nemieru, pati nezinu, kādēļ man tas viss ir jāpiedzīvo? Vai Jūs varētu norādīt, kur manā situācijā Bībelē es varētu atrast kādas atbildes, mieru un risinājumu?

Atbilde:

Vispirms gribētu uzsvērt rakstvietas:

“Visu savu zūdīšanos metiet uz Viņu, jo Viņš gādā par jums.” (1.Pētera 5:7)

“Mans Dievs apmierinās katru jūsu vajadzību pēc Savas godības pilnās bagātības Kristū Jēzū.” (Filipiešiem 4:19)

“Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās, ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecu, ko paši no Dieva esam saņēmuši.” (1Kor. 3,4)

Savā jautājumā minēji, ka biji ļoti pārsteigta par to, ka gaidāms bērniņš. Šeit gan jāmin, ka mēs visi labi zinām, ka tāpat vien stāvoklī neviena nepaliek, izņemot, protams, Jēzus māte Marija (Lūkas 1:26-36).

Tu arī minēji, ka meklē iemeslus, kādēļ Dievs to visu ir pieļāvis. Bet šeit uzreiz jāmin, ka tā bija ne jau Dieva izvēle – ne jau Dievs Tev vēlējās dot šo bērniņu, tā bija Tava izvēle un Tava rīcība.

“Paldies, ka pieņēmi pareizo lēmumu attiecībā uz aborta iespēju. Bieži vien cilvēki, kad uzzina par grūtniecību, izmisumā nezina, ko iesākt, un izdara dažādas izvēles. Ja tu šajā situācijā esi izvēlējusies dzīvību, tā ir ļoti laba izvēle!

Grūtniecība izmainīs visu Tavu dzīvi. Tam ir liela nozīme un ietekme, tas ir, – sekss ir daudz nopietnāka un dziļāka tēma, par kuru jauni cilvēki nedomā un nevēlas domāt.

Bet ir arī labās ziņas: Tu dosi kādam dzīvību! Tā ir neatverama pieredze dalīties mīlestībā!

Dievs Tev ielika sirdī nemieru, un Tu meklē atbildes. Tāds ir mūsu ceļš – visu mūsu mums jāļauj Dievam mācīt un mainīt mūsu dzīvi. Šobrīd Tava mācību stunda būs kļūt par brīnišķīgu mammu.

Tas varbūt nav tas, ko Tu biji ieplānojusi vai sagaidījusi no dzīves. Dievs nav vainīgs pie mūsu izvēlēm (vien mēs paši). Bet Dievs arī šajā situācijā var visu pavērst brīnišķīgā piedzīvojumā, lai arī kādi būtu mūsu nepareizie lēmumi.

Atminies, kā Jēzus izmainīja savu mācekļu dzīves! Un tu redzēsi, cik brīnišķas lietas Dievs var paveikt arī šodien. Dievs vairāk par visu grib Tavā un Tevis gaidāmā bērniņa dzīvē izdarīt ko brīnišķīgu.

Izlasi vēl dažas rakstvietas Tev: Jesajas 41:10; Jeremijas 33:3; Ps. 55:22; Romiešiem 8:31-39; 2Pēt. 1:3,4; 2Kor. 5:17; Efeziešiem 3:20,21; Ps. 68:19.

Dievs Tevi mīl!

Pārpublicēts no grāmatas „Kā ar...?”

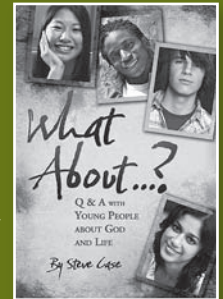
Jautājumi un Atbildes jauniem cilvēkiem par Dievu un dzīvi

Autors Steve Case

(Grāmatu var iegādāties internetā

[http://www.adventsource.org/as20/](http://www.adventsource.org/as20/product.aspx?ID=35053)

[product.aspx?ID=35053](http://www.adventsource.org/as20/product.aspx?ID=35053))

Adventistu izdevums „Insight”

Izdevuma “Insight” mērķis ir sasniegt draudžu jauniešus un tīņus, lai stiprinātu viņu attiecības ar Dievu; atrastu risinājumus dažādās dzīves situācijās; izvēlētos pareizas izvēles; dalītos viens ar otru portālā <http://insightmagazine.org>. Dramatiski piedzīvojumi, vēstules, atbildes un risinājumi.

VAI MANS KAĶIS BŪS DEBESĪS?

Anna (16)

Atbild padomdevējs Stīvs:

Ikviens, kuram ir bijis kāds tuvs mājdzīvnieks, vēlas, lai tas nokļūtu debesīs. Bet Bībele mums nesniedz skaidru atbildi par to. Tādēļ ir grūti dot konkrētu atbildi. Kad Tu kļūsi vecāka, Tu sapratīsi, ka ir tādi jautājumi, uz kuriem mēs skaidru „jā” vai „nē” Bībelē neatradīsim. Bet Bībele nav enciklopēdija vai vārdnīca. Tas nozīmē, ka Bībele ir kā komunikācijas rīks starp Dievu un cilvēku, un starp cilvēku un Dievu, lai mēs Viņu labāk saprastu.

Tā kā Dievs ir mīlestība (1.Jāņa 4:8) un tā kā debesis ir brīnišķīga vieta, kuru Dievs ir sagatavojis cilvēkiem (Jāņa 14:1-3), pavisam noteikti Dievam būs debesis vieta arī dzīvniekiem. Dievs taču ir radījis tos (1.Mozus 2:19), tāpat kā ir radīts arī cilvēks (1.Mozus 2:7). Bet Dievs arī norādīja Ādamam un Ievai, lai pārvalda visu dzīvo radību (1.Mozus 1:28), līdz ar to daudzi cilvēki strikti nodala robežas starp cilvēku un pārējo Dieva radību.

Un kaut gan radības cieš no Ādama un Ievas dumpja pret Dievu un cieta līdzīgu bojāeju plūdus, Dievs ieveda šķirstā arī dzīvniekus. Un ar to Dievs izglāba dzīvniekus, un neļāva tiem pazust no zemes virsas.

Kad Jēzus nāca, lai glābtu cilvēci, Viņš demonstrēja pat lielāku labsirdību un līdzjūtību, nekā daudzi no cilvēkiem būtu sagaidījuši (Mateja :38-48). Viņš pat iekļāva sievietes un bērnus – sabiedrības daļu, kura tajos laikos bija citu pazemota un neatzīta (Lk. 7:36, Marka 10:13-16).

Bet es nezinu nevienu piemēru evaņģēlijos, kur Jēzus būtu

dziedinājis vai uzmodinājis no mirušajiem kādu dzīvnieku. Es nesaku, ka tas tiešām tā nav noticis, bet tikai saku, ka neesmu tādas norādes atradis Bībelē.

Jēzus ir teicis, ka cilvēks ir daudz svarīgāks par dzīvnieku (Mateja 12:11,12), bet tas nenozīmē, ka katrs dzīvnieks netiek radīts un aprūpēts mīlestībā. Tas tikai ir fakts – cilvēks ir daudz, daudz svarīgāks!

Vai tavs kaķītis būs debesīs? Es nezinu. Bet es zinu, visa radība gaida izglābšanu, līdz pat pasaules galam. Ja mēs lūkosimies uz priekšu un skatīsimies uz Jēzu, mēs zināsim, ka debesis ir brīnišķīga vieta, kurā būs sagatavots viss, lai mēs būtu laimīgi.

Materiālu sagatavoja
Liene Liepiņa

Sāc kaut ko UN DARI!

Fricis Klopings
(Fritz Klöpping) dzimis Vācijā
1928. gadā ticīgu vecāku-
Frīdriha un Matildes ģimenē.

Viņam ir 3 māsas. Savā
cienījamajā vecumā (82 gadus)

Klopinga kungs nodarbojas
ar labdarību, kas ir paredzēta
ārvalstīm. Pirmajā reizē, kad
satiku šo vīru, mani pārsteidza
viņa mērķtiecība labdarības
jomā, ieinteresētība palīdzēt, jo
uz Rēzekni viņš bija atbraucis
pirmo reizi. Viņš pats(!)
palīdzēja izkraut labdarības
kravu un nestāvēja malā. Man
bija iespēja parunāt ar šo vīru,
un nodomāju, ka šī pieredze
varētu noderēt arī mums
Latvijā.

Cik sen Jūs sākat nodarboties ar labdarību, un kas bija galvenais, kas pamudināja to darīt?

Tas notika pirms 15 gadiem. 1994. gada vasarā, kad uz Vāciju pie mums bija atbraucis ticības brālis no Kazahstānas un teica, ka līdz rudenim atbraukšot vēlreiz. Lai līdz tam mēs savācot lietotos apģērbus, pārtiku un citas mantas, un tad viņš tās vedīs uz savu dzimteni. Mūsu draudzē un apkārtējās draudzēs ar sludinājuma palīdzību tika ziņots par šo uzdevumu. Pienāca rudens, tad ziema. No ticības brāļa ne vēsts... Draudze palika nemierīga. Nolēma pirkt kravas mašīnu un to arī izdarījām. Sakrāvām savāktās mantas mašīnā un braucām uz Čerņahovsku (Krievija). Es arī pats braucu. Es ieraudzīju nabadzību, un man atvērās acis. Pirms tam nebiju ar neko tādu saskāries. Sākām sistemātiski strādāt. Vācijā šāda veida labdarība sāka kļūt populāra. Braucām uz Baltkrieviju, Krieviju, Rumāniju, Ukrainu. Pirmajos gados tie bija 7 braucieni. Šajā gadā jau ir bijuši 44 braucieni. Tagad transports, ar kuru braucam, ir personiskais.

Kas nepieciešams, lai nodarbotos ar šāda veida labdarību?

Man ir apmēram 7 uzticami cilvēki, ar kuriem es varu rēķināties. Nepieciešamības gadījumā pieslēdzas arī citi

cilvēki. Ja jūsu valstī ir aktuāli mazlietoti apģērbi, tad es ieteiktu ievietot laikrakstā sludinājumu, ka draudze vāc apģērbu. Draudzes cilvēki sašķiro, uzkar uz pakaramajiem un izveido speciāli tam paredzētu telpu. Šeit es redzu misijas darbu. Ir iespēja piedāvāt kristīgo literatūru, bukletus, Bībeles stundas gan tiem, kas atnes apģērbu, gan tiem, kas pēc tam nāk ar vajadzību. Var arī darīt tā, ka drēbes cilvēks ņem, piemēram, par 1 lata ziedojumiem. Drēbju sākumā nebūs daudz, bet jāsāk ar mazumiņu, un tad tā lieta noteikti iekustēsies. Sākums vienmēr ir grūts. Man tagad ir tā, ka Vācijā ir vairākas draudzes, kas vāc apģērbu speciāli man. Ne tikai adventistu draudzes. Ja grib kaut ko darīt, tad ar kaut ko ir jāsāk. Vismaz ar kaut ko (smaida)! Vēl ļoti svarīgs aspekts ir lūgšanas. Atcerieties par tām!

Vai katru reizi Jūs braucat līdzīgu autovadītājam uz citām valstīm ar labdarības kravu?

Sākumā braucu katru otro reizi, tagad tas ir katru 4-5 reizi, jo veselība ir cita.

Elīna Ģipsle
Rēzeknē

Citu konfesiju ziņas

Ticība pagarina dzīvi

Itāliešu zinātnieki pēc vairākus gadus ilguša pētījuma nonākuši pie secinājuma, ka reliģioziem cilvēkiem pēc aknu transplantācijas ir lielākas iespējas izdzīvot nekā tiem, kas nemeklē Dievu, vēsta britu laikraksts "The Daily Telegraph".

Salīdzinot ar ateistiem, ticīgajiem ir trīs reizes lielākas izdzīvošanas iespējas tikai viņu spēcīgās reliģiskās pārliecības dēļ, liecina žurnālā "Liver Transplantation" publicētais pētījums. Šie rezultāti tikai apliecina iepriekš veiktos pētījumus, kas parādīja, ka reliģiska ticība var ietekmēt slimības gaitu.

"Mēs atklājām, ka aktīvi Dieva meklējumi, pacienta ticība augstākajam spēkam nevis vispārējam liktenim atstāj pozitīvu ietekmi uz pacienta izdzīvošanu," norādījis pētījuma vadītājs Franko Bonagvidi, piebilstot, ka daudz lielāka nozīme ir personīgajām attiecībām starp cilvēku un Dievu, nevis formālai baznīcas apmeklēšanai.

Pētījuma laikā tika novēroti 179 cilvēki, kuriem tika veikta aknu transplantācija laikā no 2004. gada janvāra līdz 2007. gada decembrim. Pirms uzraudzības četrus gadus garumā pacienti arī izpildīja testu, kas atklāja viņu reliģiozitāti. Trīs gadu laikā nereliģiozo pacientu vidū bija nomiruši vairāk nekā 25%, savukārt ticīgo cilvēku grupā – tikai 7%.

Pareizticīgie un Katoliķi var vienoties

Romas Katoliķu un Pareizticīgās Baznīcas teologi apliecinājuši, ka ir pamats cerībām pielikt punktu saspīlējumam, kas abu baznīcu starpā valda kopš 1054. gada Lielās shizmas, kad kristietība sašķēlās

austrumu un rietumu atzarā.

Septembrī Vīnē sabraukušie eksperti bijuši vienprātīgi, ka abas Baznīcas varētu kļūt par "brālīgām Baznīcām", kas atzītu Romas pāvestu par savu titulāro galvu, bet saglabātu atsevišķas struktūras, liturģiju un tradīcijas, kas izveidojušās pēdējās tūkstošgades gaitā.

Lai gan delegāciju vadītāji uzsvēruši, ka līdz vienotībai vēl ejams tāls ceļš, aizvien pieaug sadarbība starp abām Baznīcām.

"Mūsu Baznīcu starpā nav neuzticības mākoņu," preses konferencē paziņoja Pergamas pareizticīgo metropolīts Džons Ziziuls. "Ja mēs tā turpināsim, Dievs radīs veidu, kā pārvarēt visas atlikušās grūtības."

Savukārt katoļu arhibīskaps Kurts Kohs mudināja "intensīvi turpināt" iesākto dialogu, lai "mēs viens otru pilnībā uzskatītu par brālīgām baznīcām".

Pareizticīgā Baznīca pilnīgi nošķīrās no Romas 1054. gadā, kristīgajai baznīcai sašķēloties rietumu (Romas Katoliķu) un austrumu (Pareizticīgajā) atzarā.

Katoliķi pret zinātniekiem

Katoļu organizācijas veltījušas kritiskus vārdus Nobela komitejai par lēmumu 2010. gada prēmiju medicīnā piešķirt britu zinātniekam Robertam Edvardsam, šādi godinot viņa veikumu mākslīgās apaugļošanas attīstībā.

"Lēmums piešķirt apbalvojumu

Edvardsam bija populistisks," jo nav ņemti vērā ētiskie apsvērumi, ziņu aģentūrai AFP norāda Romā bāzētās katoļu organizācijas "Zinātnes un dzīvības asociācija" vadītājs Lučio Romano. Savukārt Vatikāna preses birojs izplatījis Starptautiskās katoļu medicīnu asociācijas (FIAC) paziņojumu, kurā pausta vilšanās par Nobela komitejas lēmumu. FIAC pauž nožēlu par to, ka "cilvēki tiek izmantoti eksperimentiem un iznīcināti kā dzīvnieki". Metodes pretinieki norāda, ka šī metode un ar to saistītās procedūras ir amorālas, jo tiek iznīcināti sasaldēti cilvēka embriji.

Ārpusķermeņa jeb "in vitro" apaugļošanā tiek paņemta sievietes olšūna, un laboratorijas apstākļos tā tiek apaugļota. Pēcāk olšūna sāk dalīties, un tai tiek ļauts attīstīties par embriju sākumstadijā. Tālāk embrijs tiek ievadīts sievietes dzemdē. Ja viss norit veiksmīgi, tas attīstās par mazuli.

Darbu pie šīs metodes attīstīšanas Edvardss sāka 1950. gados, un "viņa pūliņi 1978. gada 25. jūlijā beidzot vainagojās ar panākumiem, kad pasaulē nāca pirmais "mēģenes bērns", savu lēmumu pamato Nobela prēmijas komisija.

Kopš Luīzes Braunas piedzimšanas šādi pasaulē nākuši aptuveni četri miljoni cilvēku. "Ir radusies jauna medicīnas nozare, un Roberts Edvardss šo procesu vada jau no pamatatklājumiem līdz pat pašreizējai, veiksmīgai terapijai."

Mūsdienās ar bērniņa nākšanu pasaulē vainagojas 20%-30% gadījumu, kad olšūna tikusi apaugļota ar ārpusķermeņa apaugļošanas metodi.

Vai „viss Izraēls” atgriezīsies?

Četrdesmit divi procenti Izraēlas ebreju sevi uzskata par laicīgiem jeb nereliģioziem un veido sabiedrības lielāko segmentu, liecina Izraēlas valdības publiskotie skaitļi.

Centrālā statistikas

pārvalde ziņo, ka vēl 25% sevi identificē kā "ne pārāk reliģiozus", 13% - kā "tradicionālus", 12% - kā "reliģiozus" un 8% - kā "ultraortodoksālus".

Ziņojumā norādīts, ka 72% respondentu aizvadītajā gadā ir apmeklējuši sinagogu, 82% - svinējuši ebreju Lieldienas un 67% - aizdedzinājuši sveces Hanukas svētkos.

Šie skaitļi iegūti, visa 2009. gada laikā aptaujājot 7500 ebrejus, kas vecāki par 20 gadiem, teikts pārvaldes ziņojumā.

DRĪZUMĀ IZNĀKS!

Grehems Maksvels ir Jaunās Derības profesors Lomalindas Universitātē (ASV). Dzimis Anglijā, pabeidzis koledžu Kalifornijā un ieguvis doktora grādu Bībeles studijās un Jaunajā Derībā Čikāgas Universitātē. Viņam kā pasniedzējam mīļākais priekšmets ir Bībeles studiju kurss viena gada garumā, apskatot Dieva raksturu katrā no 66 Bībeles grāmatām. Šo kursu viņš vairāk nekā 10 000 cilvēku pasniedzis 135 reizes – gan auditorijās, gan baznīcās, gan mājās. “Kad cilvēki no dažādām kultūrām iegūst saskanīgu priekšstatu par Dievu kā bezgalīgi varenu, bet tikpat žēlsirdīgu, kurš par visu augstāk vērtē brīvību un draudzību, šajā brīdī kaut kas sāk mainīties,” saka Maksvels. Šī iemesla dēļ arī sarakstīta šī grāmata.

GRĀMATA, KAS IZMAINĪJUSI TŪKSTOŠU DZĪVES!

NO 30. OKTOBRA LĪDZ
6. NOVEMBRIM

LŪGŠANU NEDĒĻA
**CERĪBAS
CILVĒKI**

PIEDALIES ARĪ TU!

